ΈΤΟΣ Δ΄ — ΑΡΙΘΜΟΣ 248 | Τιμᾶται λεπτῶν 10 | ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 10 ΜΑΡΤΙΟΥ 1888

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
9. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, ἀρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αὐγούστου Μακέ : Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετάφρασις *Χαρ. Ἀννίνου*, (συνέχεια). — *Fortunè Boisgobey* : ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ, μετάφρασις *Αἰσώπου*, (συνέχεια). — *Καραμζίν* : ΝΑΘΑΛΙΑ Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΒΟΪΑΡΟΥ κατὰ μετάφρασιν *Α. Γ. Κωνσταντινίδου*.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτέα
Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾶ 15.
Ἐν Ῥωσσίᾳ ῥούβλια 6.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια]

Ὁ βασιλεὺς ἐποίησε κίνημά τι.

— Ὄχι, εἶπεν· ἂς ἀποφύγωμεν νὰ συνομιλήσωμεν ἔμπροσθέν του περὶ τῆς ἀτυχοῦς ταύτης ὑποθέσεως. Δὲν ἐπιθυμῶ ποσῶς νὰ σᾶς λυπήσω, κυρία.

— Καὶ διατί; εἶπεν αὕτη ἀρκούντως ἀγερώχως, νὰ μὴ ὑποστῶ τὴν τιμωρίαν τῶν σφαλμάτων μου; Μεγαλειότατε, τὸ τοιοῦτο θὰ ἦτο ἥκιστα χριστιανικόν, ἐγὼ δὲ συνειθίζω νὰ ὑποβάλλωμαι θαρραλέως εἰς τὴν συντριβὴν καὶ τὴν μετάνοιαν. Ὁ κύριος Λουβοὰ ἔχει δίκαιον ἀπέναντί μου. Τὸ τοιοῦτο συμβαίνει σπανίως· ἂς ἐπωφεληθῇ λοιπόν. Ἄλλως τε, μήπως εἶνε ἀποδεδειγμένον ὅτι ἔχει δίκαιον; Νανών, εἴσαξε τὸν κύριον Λουβοά.

— Ὦ μαρκησία! μαρκησία! εἶπεν ὁ βασιλεὺς δυσαρεστούμενος ἀφ' ἑνὸς διότι ἐξέθετεν εἰς ὀχληρὰν σύγκρουσιν τοὺς δύο ἐκείνους ἐχθρικῶς πρὸς ἀλλήλους διακειμένους χαρακτῆρας καὶ εὐχαριστούμενος ἀφ' ἑτέρου ὅτι θὰ ἠδύνατο νὰ ταπεινώσῃ τὴν φιλέριδα ἐκείνην ἀλαζονείαν, εἰς περίστασιν, καθ' ἣν τὰ γεγονότα αὐτὰ ἔμελλον νὰ δικαιώσωσι τὸν ὑπουργόν του, χωρὶς αὐτός, ὁ βασιλεύς, ν' ἀποφανθῇ.

— Ἀφοῦ τὸ ἠθελήσατε, εἶπε πρὸς τὴν μαρκησίαν, θὰ μάθετε, δυστυχῶς, πολλὰ περίεργα.

Ὁ Λουβοὰ ἐνεφανίσθη. Ἡ χαρά, ἡ γινώσκουσα νὰ ὑποκρίνηται, ἡ χολή, ἡ ἐξηδυνομένη παρὰ τῆς ἀβροφροσύνης, ἡ ἐλπὶς τῆς ἐκδικήσεως, ὅλη ἡ ζοφερὰ ἀκολουθία τοῦ θριαμβεύοντος μίσους, ἐπλήρου τοσοῦτον τὴν καρδίαν τοῦ Λουβοά, ὥστε δὲν ἔμενεν ἐν αὐτῇ οὐδ' ὁ ἐλάχιστος χῶρος διὰ τὴν ἀνησυχίαν καὶ τὴν φρόνησιν.

— Ἔλθετε, κύριε, εἶπεν εὐγενῶς ἡ μαρκησία, ἔλθετε νὰ συμπληρώσετε διὰ τῶν διασαφήσεών σας τὴν σύγχυσιν καὶ τὴν καταισχύνην, ἧς εἶμαι ἀξία. . . Βλέπετε ἐνώπιόν σας γυναῖκα ἀμηχανοῦσαν, δυστυχεστάτην, τρωθεῖσαν εἰς τὰ καίρια!...

Ὁ Λουβοὰ προσέβλεψε τὸν βασιλέα, ὅστις τοῦ εἶπεν:

— Ἡ κυρία σᾶς ὁμιλεῖ περὶ τοῦ Λαβερνῆ, οὗτινος διηγήθην ἐν ὀλίγοις τὴν ἐπονείδιστον πρᾶξιν. Ἡ ἀγαθή της καρδία διστάζει ἀκόμη νὰ τὸ πιστεύσῃ.

— Φεῦ, κυρία! εἶπεν ὁ Λουβοὰ μετὰ φωνῆς προσηνεστάτης· εἶνε δυστυχῶς ἀληθέστατον· πᾶν ὅ,τι προείδομεν ἐπηλήθευσεν.

— Πᾶν ὅ,τι προείδετε σεῖς, κύριε, διότι ἐγὼ ἰσχυρογνωμόνως ἀντετασσόμην εἰς τὰς εἰκασίας σας.

— Τώρα θὰ ἦτο πολὺ ἀργά, εἶπεν ὁ βασιλεὺς διακόπτων αὐτήν· θὰ ἡμάρτανεν ἡ συνήθης φρόνησις καὶ εὐθυκρισία σας. Εἶνε ἀργὰ ἄλλως τε ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν, διότι αἱ διαταγαί μου ἀπεστάλησαν ἤδη. Δὲν εἶνε ἀληθές, Λουβοά;

— Ἀπεστάλησαν, Μεγαλειότατε, καὶ ἐδημοσιεύθησαν.

— Ποῖαι διαταγαί; ἠρώτησεν ἡ μαρκησία.

— Ἀνηλεεῖς, ὀφείλομεν νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν, ἀνέκραξεν ὁ βασιλεύς, ἀλλὰ μόνον διὰ τοιαύτης αὐστηρότητος ὀφείλομεν νὰ ἐκριζώνωμεν τὴν προδοσίαν ἐκ τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ. Δόξα τῷ Θεῷ, ἡ φαρμακερὰ αὐτὴ βοτάνη φύεται σπανίως ἐν αὐτῷ· ἀλλ' ἐπιθυμῶ νὰ καταστῇ ἄγνωστος ὁλοτελῶς, μυθώδης.

— Ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ ἡ κυρία μαρκησία εἰς τί συνίστανται αἱ περὶ ὧν πρόκειται διαταγαί; ἠρώτησε καλοκαγάθως ὁ Λουβοά. Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης μοῦ ἐπιτρέπει νὰ τὰς ἀνακοινώσω; Λοιπόν, κυρία, ἐξηκολούθησε λαβὼν τὴν ἐξουσιοδότησιν δι' ἑνὸς νεύματος παρὰ τοῦ βασιλέως, διαταγὴ ἐδόθη νὰ συλληφθῇ ὁ κύριος Λαβερνῆ ὅπου καὶ ἂν εὑρεθῇ, καὶ νὰ τουφεκισθῇ παραχρῆμα καὶ ἀνεκκλήτως. Ἴσως, προσέθηκεν ὁ Λουβοὰ μὲ τὴν χαιρέκακον ἡδυπάθειαν μυγαλῆς ροφώσης τὸ αἷμα τοῦ θύματός της, ἐναπομένει ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς κυρίας ἴχνος τι ἀληθοῦς διαθέσεως ὑπὲρ τοῦ Λαβερνῆ αὐτοῦ· ἀλλ' ἡ ἀγαθὴ αὕτη διάθεσις τώρα κακῶς θὰ ἐχρησιμοποιεῖτο.

— Εἶσθε βέβαιος; ἠρώτησε ψυχρῶς ἡ μαρκησία ἦν πᾶσαι αὗται αἱ χονδροειδεῖς σκληρότητες δὲν ἐπτόουν ποσῶς ὡς πρὸς τὸν Γεράρδον, ὅστις, ὡς ἐγίνωσκεν, ἦτο αἰχμάλωτος τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας.

— Ὦ, πολὺ βέβαιος! ἀπήντησεν ὁ Λουβοὰ μὲ ὑποκριτικὸν μειδίαμα.

— Ὁ κύριος Λαβερνῆ παρέδωκε τὸν Ἅγιον Γισλανὸν καὶ ἐμὲ εἰς τοὺς ἐχθρούς;

— Ἡ κυρία μαρκησία δὲν γνωρίζει ὅτι τὴν ἀπήγαγον;

— Εἶνε ἀληθές, ἀλλὰ δὲν γνωρίζω ἂν προῆλθε τοῦτο ἐκ προδοσίας τοῦ κυρίου Λαβερνῆ.

— Ὁ κύριος Λαβερνῆ ἐγένετο ἄφαντος ἐκ τοῦ στρατοπέδου, εἶπεν ὁ βασιλεύς, ἀκριβῶς τὴν ὥραν, καθ' ἣν οἱ Ὁλανδοὶ εἰσήρχοντο ἐδῶ.

— Καὶ ὁ κύριος Λαβερνῆ ἦλθεν ἐδῶ;.. ἠρώτησεν ἡ μαρκησία μετὰ τόσης πειρακτικῆς ἀμφιβολίας, ὥστε ὁ Λουβοά, ὅστις ἤρχιζεν ἤδη νὰ ἐξάπτηται ἐκ τοῦ διαλόγου, ἀπήντησεν αὐτῇ:

— Τὸ γνωρίζετε πολὺ καλά, κυρία!

— Ἐγώ; Διατί; ἐξηκολούθησεν ἡ μαρκησία μετὰ φλέγματος, τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ κάμῃ τὸν Λουβοὰ νὰ ἐννοήσῃ τὴν παγίδα· πλὴν ἡ μέθη τοῦ μίσους τὸν ἀπετύφλωσεν.

— Διότι, κυρία, ἀπήντησεν ὁ Λουβοὰ ἐπιθυμῶν νὰ κατατροπώσῃ τὴν ἐχθράν του ἐνώπιον τοῦ βασιλέως, ἀφοῦ αὐτὴ διέπραττε τὸ σφάλμα νὰ ζητῇ μὲ τόσην τόλμην ἐξηγήσεις, ὁ προστατευόμενός σας ὤφειλε νὰ παραλάβῃ μαζί του καὶ τὴν Ἑλένην του, ἐκείνην, χάριν τῆς ὁποίας προέδιδε τὴν πατρίδα του καὶ τὴν εὐεργέτιδά του.

— Ποίαν Ἑλένην; τὴν δεσποινίδα Δεσαβιέρ; ἠρώτησεν ἡ μαρκησία.

— Ἡ κυρία τὴν γνωρίζει κάλλιστα, εἶπεν ὁ Λουβοὰ πρὸς τὸν βασιλέα. Ἡ κυρία ἐξώθει τὴν καλωσύνην της μέχρι τοῦ σημείου, ὥστε νὰ ἐνθαρρύνῃ διὰ τῆς προστασίας της τὰς ἐλπίδας τοῦ νεαροῦ ζεύγους, τὸ ὁποῖον διὰ τῆς φυγῆς του ἤμειψεν αὐτὴν μὲ μαύρην ἀχαριστίαν.

— Ἀλλ' εἶσθε ἄφρων, μαρκήσιε Λουβοά, εἶπεν αἴφνης ἡ μαρκησία ἀνορθουμένη. Ὅταν κατηγορεῖτε τὸν κύριον Λαβερνῆ, ὅτι ηὐτομόλησε πρὸς τὸν ἐχθρόν, δὲν δύναμαι ν' ἀποδείξω τὸ ἐναντίον καὶ σᾶς ἀφίνω νὰ λέγετε ὅ,τι θέλετε· ἀλλ' ὅταν κατηγορεῖτε αὐτὸν ὅτι ἀπήγαγε τὴν δεσποινίδα Δεσαβιέρ, αὐτὸ δὲν τὸ ὑποφέρω, χάριν τῆς τιμῆς τῆς νεάνιδος.

— Καὶ ἐν τούτοις τὴν ἀπήγαγεν, εἶπεν ὁ Λουβοὰ χλευαστικῶς.

— Ὄχι, κύριε.

— Ποῦ εἶνε λοιπὸν τότε; εἶπεν ὁ Λουβοά.

— Ναί, εἶπεν ὁ βασιλεύς, ποῦ εἶνε; Τὴν ἐζήτησα ἐγὼ ὁ ἴδιος παρὰ τῆς ἡγουμένης.

— Καὶ ἐγὼ τὴν ἀνεζήτησα εἰς ὅλον τὸ μοναστήριον.

— Ἔπρεπεν ἴσως νὰ μὴ τὴν ζητήσετε οὐδὲ παρὰ τῆς ἡγουμένης, οὐδ' εἰς τὸ μοναστήριον, εἶπεν ἡ μαρκησία μὲ τόνον φωνῆς βραδὺν καὶ ἐπίσημον· παρατηροῦσα δὲ τὸν ὑπουργὸν μετ' ἐπάρσεως, ἣν οὗτος ἐξέλαβεν ὡς καύχησιν ἀνυπόστατον.

— Παρὰ τίνος λοιπὸν ἔπρεπε νὰ τὴν ζητήσωμεν; ἀνέκραξεν ἀναισχύντως.

— Παρ' ἐμοῦ! εἶπεν ἡ μαρκησία.

— Γνωρίζετε ποῦ εὑρίσκεται; ἠρώτησεν ὁ βασιλεύς.

— Ἂν ἐγίνωσκον χθὲς ὅ,τι ἔμαθον σήμερον καὶ ἂν ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἤθελε μοῦ κάμει τὴν τιμὴν νὰ μ' ἐρωτήσῃ περὶ τῆς δεσποινίδος Δεσαβιέρ, θ' ἀπήντων ὅπως ἀπήντησα πρὸ ὀλίγου.

— Ἂς ἴδωμεν! εἶπεν ὁ Λουβοὰ ἀνήσυχος καὶ ὑπέρ ποτε αὐθάδης.

Ἡ μαρκησία ἔκρουσε τὸν κωδωνίσκον. τὸ παραπέτασμα παρεμερίσθη διὰ μιᾶς καὶ ἐνεφανίσθη ἡ Νανών.

— Δὲν ἔχεις ἐδῶ πλησίον τὴν ἀσθενῆ δόκιμον; εἶπεν αὐτῇ ἡ κυρία Μαιντενών.

— Μάλιστα, κυρία, ἀπήντησεν ἡ Νανὼν μὲ φωνὴν κοπτεραν ὡς πέλεκυς.

Καὶ ὡδήγησεν ἐκ τῆς χειρὸς τὴν εἰς τὸν κοιτῶνά της εὑρισκομένην Ἀντωνιέτταν κάτωχρον καὶ τρέμουσαν.

— Ἰδοὺ ἡ δεσποινὶς Δεσαβιέρ, εἶπεν ἡσύχως ἡ μαρκησία.

Ὁ βασιλεὺς ἀπέμεινεν ἐνεός. Ὁ Λουβοὰ πελιδνός, μὲ ὀφθαλμοὺς βλοσυρούς, ὠπισθοχώρησε πρὸ τοῦ φάσματος, ὅπερ παρουσίαζε πρὸς αὐτὸν ἡ ἐχθρά του.

Ἡ εἰκὼν αὕτη διήρκεσεν ἐπί τινας στιγμάς, χωρὶς οὐδὲν τῶν ἀποτελούντων αὐτὴν ἀτόμων νὰ τολμήσῃ νὰ προφέρῃ λέξιν, τόσον ἡ ἐντύπωσις ὑπῆρχεν ἰσχυρὰ εἰς ὅλους.

Ἠκούσθη τότε κρουομένη ἐλαφρῶς ἑτέρα θύρα, κειμένη πρὸς τὸν παρακείμενον διάδρομον, ἐνεφανίσθη δὲ ὁ Μανσώ, ὅστις ἐπλησίασε πρὸς τὴν κυρίαν του, ἀφοῦ ὑπεκλίθη ἐνώπιον τοῦ βασιλέως.

— Κυρία, εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ, ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἀνεμένετε εἶνε ἐδῶ.

— Καλά, ἀπήντησεν ἡ μαρκησία μετὰ φωνῆς ταπεινοτέρας ἔτι. Τοποθέτησέ τον ὄπισθεν τῆς θύρας καὶ σύστησέ του ν' ἀκροασθῇ πᾶν ὅ,τι λέγεται ἐδῶ.

Ὁ Μανσὼ ἀπεσύρθη ἀπὸ τὸ ἓν μέρος καὶ ἡ Νανὼν ἀπὸ τὸ ἕτερον.

— Δεσποινίς, εἶπεν ἡ μαρκησία πρὸς τὴν Ἀντωνιέτταν, χωρὶς νὰ φανῇ προσέχουσα εἰς τὴν συγκίνησιν τοῦ Λουβοά, ὅστις μόλις κατώρθου νὰ ἵσταται ὄρθιος, ἰδοὺ ὁ κύριος Λουβοά, ὅστις ἐζήτησε νὰ σᾶς ἀποσύρῃ ἐκ τοῦ Ἁγίου Γισλανοῦ, συνήλθετε ἐκ τῆς ἀσθενείας, ἥτις σᾶς ἠμπόδισε χθὲς καὶ δύνασθε νὰ τὸν ἀκολουθήσετε;

Ἡ Ἀντωνιέττα, ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ὀδύνης καὶ τοῦ μίσους της, ἐστήριξεν ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς καρδίας της ἑτοίμης νὰ διαρραγῇ.

— Ἀπαντήσατε λοιπόν, δεσποινίς, εἶπεν ὁ βασιλεὺς μετ' ἀβροφροσύνης πλήρους ἐνδιαφέροντος.

Ἡ νεᾶνις ἀνύψωσε τὰ ὄμματα πρὸς οὐρανὸν ὅπως ἐπικαλεσθῇ ἐνθάρρυνσιν παρὰ τῆς Θεοτόκου, καταφύγιον εἰς πᾶσαν θλῖψιν, καὶ μετὰ δακρύων ἐρρίφθη εἰς τοὺς πόδας τοῦ βασιλέως κραυγάζουσα:

— Μεγαλειότατε!.. σώσατέ με ἀπὸ τὸν διώκτην μου!

Ἡ μορφὴ τοῦ Λουβοὰ ἀπέκτησε τοιαύτην ἀπαίσιον χροιάν, ὥστε καὶ ἡ μαρκησία αὐτὴ ἐπτοήθη, εἰ καὶ εἶχε προϋπολογίσει καλῶς πάντα τ' ἀποτελέσματα τῆς τοιαύτης μάχης.

— Ποῖος σᾶς καταδιώκει; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς ἔκπληκτος.

— Ἐγώ, ἀναμφιβόλως! εἶπε μετὰ φοβερᾶς εἰρωνείας ὁ μαρκήσιος.

Ἡ Ἀντωνιέττα ἀνηγέρθη μετὰ ζωηρότητος.

— Ναί, σεῖς κύριε! ἐπανέλαβε τρέμουσα ἐξ εὐγενοῦς ὀργῆς, σεῖς, ὅστις ἀπὸ τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας ἐπιβαρύνετε τὴν ζωήν μου καὶ μὲ συντρίβετε διὰ τῆς ὀδύνης χωρὶς νὰ δυνηθῆτέ ποτε νὰ μοῦ εἴπητε ἐπί τινι δικαιώματι μὲ κατατρέχετε.

Ἡ Ἀντωνιέττα μὲ τὴν ἀγέρωχον αὐτῆς στάσιν καὶ χειρονομίαν καὶ μὲ τὸ σπινθηροβόλον βλέμμα της, μὲ τὴν μαργαριτώδη αὐτῆς ὠχρότητα ἐνεποίησε μεγάλην ἐντύπωσιν εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ βασιλέως, ὅστις ἔκρινεν αὐτὴν ὡς μίαν τῶν ἐξοχωτέρων καλλονῶν, ἐξ ὅσων ποτὲ εἶχεν ἴδει.

Ἡ μαρκησία ἐσταύρωσε τοὺς βραχίονας καὶ ἔμεινεν ἀπαθής· τὸ βλέμμα της ἐπλανᾶτο βραδέως ἀπὸ τῆς Ἀντωνιέττας εἰς τὸν Λουβοὰ καὶ ἀπὸ τοῦ Λουβοὰ εἰς τὸ φρίσσον παραπέτασμα τῆς πρὸς τὸν διάδρομον θύρας.

— Μαρκήσιε, σὲ κατηγοροῦν, εἶπεν ὁ βασιλεύς, καὶ σφοδρῶς, καθὼς βλέπω.

— Θὰ ἐξεπληττόμην πολύ, εἶπε τραυλίζων ὁ ὑπουργός, ἐὰν δὲν εὕρισκον ἐδῶ καμμίαν σφοδρὰν κατηγορίαν.

— Ἀπαντήσατε, κύριε, ἐνώπιον τοῦ βασιλέως!.. ἀνέκραξεν ἡ Ἀντωνιέττα, εἰς τὰς φλέβας τῆς ὁποίας ἐκόχλαζε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν τὸ φοβερὸν καὶ ἀδάμαστον αἷμα, ὅπερ ὁ Λουβοὰ δὲν ἠδύνατο νὰ παραγνωρίσῃ. Ναί, σᾶς κατηγορῶ ὅτι μὲ κατεστήσατε τὸ ἀτυχέστατον καὶ μᾶλλον τεταπεινωμένον τῶν πλασμάτων. Ποῦ εἶνε οἱ γονεῖς μου; Ποῖοι εἶνε; Εἶχα γονεῖς καὶ δὲν τοὺς ἐγνώρισα ποτέ. Ἀπέθανον ἄρά γε; Διαφωτίσατέ με περὶ τῆς καταγωγῆς μου, περὶ τῆς ὁποίας σᾶς παρεκάλεσα, ἢ ἔκαμα ἄλλους νὰ σᾶς παρακαλέσωσιν ἐπὶ ματαίῳ. Καὶ αὐτὰ τὰ νόθα τέκνα πάντοτε θὰ ἔχωσι δεσμόν τινα μυστηριώδη εἰς τὸν κόσμον. Διὰ νὰ καταβάλλῃ δὲ πᾶσαν τὴν ἰσχύν του, ὅπως ἀποκρύψῃ, ὅπως θάψῃ διὰ παντὸς τὸ τέκνον τοῦτο ἀνὴρ οἷος ὁ κύριος Λουβοά, πρέπει νὰ πιστεύομεν κατ' ἀνάγκην ὅτι τὸ μυστήριον τῆς γεννήσεώς του ἀξίζει τὸν κόπον. Κύριε, ὁ βασιλεὺς εἶνε ὁ πατὴρ πάντων τῶν ὑπηκόων του· ὁ βασιλεὺς εἶνε ὁ πατήρ μου· εἰς αὐτὸν προστρέχω καὶ αὐτὸς θὰ μὲ ὑπερασπίσῃ ἢ θὰ μὲ καταδικάσῃ. Μεγαλειότατε, ὁ κύριος Λουβοὰ καταστρέφει διαρκῶς πέριξ μου πᾶν ὅ,τι μὲ προστατεύει καὶ μὲ ἀγαπᾷ. Διατί; Βλέπετε ὅτι δὲν ἀπαντᾷ. Εἶσθε κύριός του, Μεγαλειότατε· ἐρωτήσατέ τον εἰς ποῖον μέρος παρέλαβε τὸ λίκνον μου καὶ ποῦ θέλει νὰ σκάψῃ τὸν τάφον μου;

Ὁ βασιλεὺς παντοδύναμος καὶ σιγηλὸς ὡς ἀρχαία Θεότης, καθησύχασε διὰ νεύματος τῆς χειρὸς τὴν ἀγανάκτησιν καὶ τὴν ὀδύνην, αἵτινες ἐξεχείλιζον ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς νεάνιδος, ἐστράφη δὲ πρὸς τὸν Λουβοὰ λέγων:

— Ἀπαντήσατε, μαρκήσιε, ποία εἶνε αὐτὴ ἡ νεᾶνις.

— Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ ὑπουργός, οὗτινος ὁ ἱδρὼς κατέβρεχε τὸ πρόσωπον, οὗτινος ἕκαστος μῦς ἀνεσκίρτα, ἡ ἀπάντησις εἶνε εὔκολος, περιτταὶ δὲ ἦσαν πᾶσαι αὐταὶ αἱ παραφοραὶ ὅπως τὴν λάβωσι παρ' ἐμοῦ. Ἂν δὲν ἀπήντησα μέχρι τοῦδε πρὸς τὴν δεσποινίδα, ἔπραξα τοῦτο, διότι ὑπάρχουσι μερικὰ ἀπόρρητα, ἅτινα μία νεᾶνις δὲν πρέπει νὰ γνωρίζῃ, καὶ ἅτινα ἀφ' ἑτέρου ἄνθρωπος, οἷος ἐγώ, οὐδέποτε ἀποκαλύπτει. Ἂν ἀνέθρεψα τὴν δεσποινίδα, ἂν θέλω νὰ ἐπιβάλω εἰς αὐτὴν στάδιον βίου, τοῦτο σημαίνει ὅτι ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ τὸ πράξω. Καὶ νὰ τὴν καταστήσω δυστυχῆ, ὅπως λέγῃ αὐτὴ μετὰ τόσῳ πικρᾶς ἀχαριστίας, καὶ αὐτὸ ἀκόμη ἦτο δικαίωμά μου, δικαίωμα ἱερόν, ἀναντίρρητον, ὅπερ οὐδεὶς εἰς τὸν κόσμον δύναται νὰ μοῦ διαφιλονεικήσῃ.

— Οἱ γονεῖς μου! οἱ γονεῖς μου! ὀνόμασέ τους! ἀνέκραξεν ἡ Ἀντωνιέττα.

— Ὀνομάζων αὐτοὺς ἤθελον παραβῆ τὸ δικαίωμα αὐτὸ περὶ τοῦ ὁποίου λαλῶ, εἶπεν ὁ μαρκήσιος διὰ φωνῆς ἠχηρᾶς. Δὲν μοῦ ἀρέσει, δὲν θέλω νὰ τοὺς ὀνομάσω. Ποῖος εἰξεύρει ἂν διὰ τῆς σιγῆς μου δὲν προστατεύω τὴν τιμὴν ὁλοκλήρου οἰκογενείας; Ποῖος εἰξεύρει ἐὰν δὲν εἶμαι κάτοχος καὶ φύλαξ μυστικοῦ, οὗτινος ἡ ἀποκάλυψις ἤθελε προξενήσει συμφορὰς περισσοτέρας ἀπὸ τὰς παιδαριώδεις δυστυχίας, δι' ἃς θρηνεῖ ἡ νεᾶνις αὕτη; Γεννᾶται τις δυστυχής, γεννᾶται καταδεδικασμένος νὰ ὑποφέρῃ, Μεγαλειότατε, εἴδομεν δὲ τοιαῦτα παραδείγματα καὶ εἰς βα-

σιλικὰς οἰκογενείας. Εἶνέ τις ἐνίοτε ἐκγενετῆς καταδεδικασμένος παρὰ τῶν ἀνθρώπων, παρὰ τοῦ οὐρανοῦ, ἀποκηρυχθεὶς παρὰ τῆς μητρός του, ὅστις δὲ ἔρχεται εἰς τὸν κόσμον ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ἀπαισίου αὐτοῦ νόμου διατελῶν, πρέπει νὰ κλίνῃ τὴν κεφαλήν, νὰ καταπνίξῃ τὰ δάκρυά του καὶ ν' ἀφεθῇ μόνον εἰς τὴν ἐπιείκειαν τοῦ Θεοῦ. Λέγω λοιπὸν ὅτι δὲν θὰ ὀνομάσω τοὺς γονεῖς τῆς νεάνιδος ταύτης οὐδ' εἰς αὐτὸν τὸν βασιλέα καὶ κύριόν μου, ἐκτὸς ἐὰν μ' ἐρωτήσῃ ταπεινῇ τῇ φωνῇ, ὡς ὁ ἐξομολογούμενος πρὸς τὸν πνευματικόν του. Ἂν δέ τις ὑπάρχῃ ἐν τῷ κόσμῳ δυνάμενος νὰ διαψεύσῃ τοὺς λόγους μου ἢ ν' ἀμφισβητήσῃ τὸ δικαίωμά μου, ἂν ὑπάρχῃ γονεύς τις ἢ συγγενὴς τῆς νεάνιδος, ὅστις δύναται νὰ μὲ κατηγορήσῃ ὅτι τὴν περιορίζω ἀδίκως καὶ νὰ μὲ ἐλέγξῃ διὰ τὴν ἐπ' αὐτῆς ἐξουσίαν μου, ἂς παρουσιασθῇ!...

— Ἰδοὺ ἐγώ! εἶπε φωνή τις σοβαρὰ ἐξερχομένη ὡς πένθιμος ἠχὼ ἀπὸ τῆς πρὸς τὸν διάδρομον θύρας, εἰς τὴν φωνὴν δὲ ταύτην ἀπήντησε κραυγὴ τῆς Ἀντωνιέττας.

Ὁ Ὁλλανδὸς προέβη γαλήνιος εἰς τὸ μέσον τῆς αἰθούσης.

— Τί εἶνε αὐτὴ ἡ κωμῳδία; ἐτραύλισεν ὁ Λουβοὰ καταπνίγων τὴν ὀργήν του.

— Ποῖος εἶσθε; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς τὸν παράδοξον ἐκεῖνον νέηλυν.

— Εἶμαι ὁ πατὴρ αὐτῆς τῆς νεάνιδος· ὀνομάζομαι βὰν Γκρὰφτ καὶ οὐδέποτε ἐνεπιστεύθην τὴν θυγατέρα μου εἰς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον.

— Βὰν Γκράφτ! ἐψιθύρισεν ὁ Λουβοὰ κύπτων ὑπὸ τὸ κεραυνοβόλον αὐτὸ τραῦμα ὡς δρῦς συντριβεῖσα.

— Πομηθευτὰ Βρόσμαν, εἶπεν ὁ βὰν Γκράφτ, δὲν ἤμην ἐγὼ ὁ σύζυγος τῆς Ἐλεονώρας; Θέλετε νὰ διηγηθῶμεν εἰς τὴν νέαν πῶς ἀπώλεσε τὴν μητέρα της;

Ὁ Λουβοὰ λιπόθυμος, τυφλούμενος ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ συρρέοντος εἰς τὸν λάρυγγα καὶ εἰς τοὺς μήνιγγάς του κατέπεσεν ἄπνους σχεδὸν ἐπί τινος ἕδρας. Ἡ μαρκησία τὸν κατέβαλεν ὁλοτελῶς διὰ τοῦ αὐτοῦ νικηφόρου βλέμματος, δι' οὗ ὁ ἀρχάγγελος Μιχαὴλ παρηκολούθησε τὴν πτῶσιν τοῦ Σατανᾶ.

Ἕπεται συνέχεια.

FORTUNÈ BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Ἀπῆλθον βαδίζοντες παραλλήλως χωρὶς νὰ ὁμιλῶσιν, ἀλλ' ἅμα ἔφθασαν εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ Μπωζών, ὁ Μάξιμος εἶπεν ἀποτόμως·

— Διατί νὰ μὴ ἔχῃς ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ; Ἂν ἤξευρα πῶς ἀπεφάσισες νὰ 'δῇς τὴν κόμησσαν, ἤθελα σὲ ὁδηγήσει ἐγώ.

— Τὸ ἀπεφάσισα ἀπόψε, ἀπεκρίθη ἡ Ἀλίκη διὰ φωνῆς ἠλλοιωμένης, καὶ ἔπρεπε νὰ τὸ κάμω ἀμέσως. Δὲν εἶχα καιρὸν νὰ σὲ συμβουλευθῶ.

— Ἀλήθεια. Καὶ δὲν μετενόησες διὰ τὴν ἐπίσκεψιν αὐτήν, ἐλπίζω.

— Ὄχι, ἂν καὶ δὲν ἔμαθα τίποτε βέβαιον. Ἀπὸ τὴν χθεσινήν σου ὁμιλίαν ἠναγκάσθην νὰ 'πάγω. Τόσῳ θερμῶς ὑπερησπίσθης τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ, μοῦ εἶπες ὅτι τόσῳ καταπειστικῶς ἐβεβαίου τὴν ἀθωότητά του ἡ κυρία Γιάλτα, ὥστε ἦλθα νὰ τὴν ἐρωτήσω κ' ἐγὼ μόνη μου. Μοῦ ὡρκίσθη πῶς θὰ τὸν σώσῃ. Ἔχει ἀξίαν αὐτὸς ὁ ὅρκος; Γνωρίζει ἄρά γε ἂν ὁ κύριος δὲ Καρνοὲλ εἶν' ἐδῶ καὶ ἂν ζῇ;

— Δὲν τὸ ἤξευρε ἅμα ἦλθες. Τὸ 'ξεύρει ὅμως τώρα.

— Καὶ πῶς;

— Δὲν ἤκουσες τὴν ὁμιλίαν μας;

— Σοβαρὰ μοῦ κάμνεις αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν;

— Ἀλήθεια δὲν 'ξεύρω τί λέγω, δὲν ἐσυνείθισες ν' ἀκοῦς κρυφά. Ἐγὼ λοιπὸν τῆς εἶπα πῶς ὁ Ροβέρτος ζῇ ἀκόμη καὶ πῶς εἶνε εἰς τὸ Παρίσι.

— Ποῦ εἶνε; ἀνέκραξεν ἡ νεᾶνις.

— Σήμερα ἀκόμη τὸ πρωΐ 'μποροῦσα νὰ σοῦ τὸ 'πῶ, ἀλλ' ὡρκίσθην εἰς τὴν κόμησσαν νὰ φυλάξω αὐτὸ τὸ μυστικόν, Εἶνε τὸ μόνον μέσον νὰ ἐλευθερώσωμεν τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ. Καὶ δὲν πρέπει μάλιστα καὶ νὰ ἐνεργήσω ἐγὼ τίποτε. Ἤκουσες τί μοῦ εἶπε τὴν τελευταίαν φορὰν: «Οὔτε λέξιν καὶ οὔτε νὰ ἐνεργήσω τίποτε».

— Καὶ ἐμένα μοῦ εἶπε νὰ μὴ 'πῶ λέξιν.

— Γιατί πρᾶγμα;

— Μὴ μ' ἐρωτᾷς. Αὐτὸ τὸ σπίτι εἶνε γεμάτον μυστήριον.

— Ἀρχίζω νὰ τὸ πιστεύω. Ἂς μὴ ἐρωτῶμεν λοιπὸν γιὰ τίποτε. Μπορῶ ὅμως νὰ μάθω πῶς θὰ φερθῇς εἰς τὸν πατέρα σου. Τί θὰ τοῦ 'πῇς; Τί θὰ 'πῇς εἰς τὸν Βινιορού; Ἐκεῖνοι δὲν 'ξεύρουν τίποτε. Ὁ θεῖός μου εἶνε πεπεισμένος ὅτι ἐδιόρθωσε τὰ πάντα, καὶ ὅτι θὰ γίνῃς ἡ εὐτυχεστέρα τῶν γυναικῶν.

Ὁ Βινιορὺ βέβαιος καὶ ἀσφαλὴς ἀπεκοιμήθη. Μόλις θυμᾶται ὅτι ἠγάπησες ἄλλοτε αὐτὸν τὸν δυστυχῆ νέον, καὶ δὲν ἀμφιβάλλει, ὅτι θὰ σὲ κάμῃ νὰ τὸν λησμονήσῃς.

Θὰ τοὺς ἀφήσεις λοιπὸν ἔτσι;

— Ὄχι, ἀπεκρίθη ἡ Ἀλίκη διὰ τόνου σταθεροῦ. Θὰ 'πῶ σήμερα εἰς τὸν πατέρα μου ὅτι ἤλλαξα γνώμην καὶ δὲν θὰ ὑπανδρευθῶ.

— Διάβολε! Ὁ πατέρας σου θὰ σοῦ 'πῇ: δὲν θὰ 'πανδρευθῇς τὸν Βινιορού, ἀλλ' οὔτε καὶ τὸν Ροβέρτον.

— Ὁ σκοπός μου εἶνε νὰ μὴ ὑπανδρευθῶ κανένα.

— Ἀγαπητή μου Ἀλίκη, θαρρῶ πῶς δὲν λέγεις ὅτι σκέπτεσαι, ἀλλὰ δὲν εἶνε κατάλληλος ὥρα νὰ συζητήσωμεν.

Μίαν ὅμως συμβουλὴν θὰ σοῦ δώσω. Μὴ ἀποφασίσῃς τίποτε πρὶν παρέλθουν μερικαὶ ἡμέραι. Σιώπα ἢ κάλλιον εἰπὲ πῶς ὑποφέρεις καὶ ὅτι ἔχεις ἀνάγκην ἀναπαύσεως. Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ περάσῃς μίαν ἑβδομάδα μοναχή, καὶ ὁ καιρὸς αὐτὸς ἀρκεῖ διὰ νὰ μάθῃς ὁριστικῶς περὶ τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ.

— Εἶσαι λοιπὸν μὲ τὸ μέρος του, ἠρώτησε μετὰ συγκινήσεως ἡ δεσποινὶς Δορζέρ.

— Ναί· διότι εἶμαι βέβαιος ὅτι τὸν κατηγόρησαν ἀδίκως. Ἀπορῶ μάλιστα πῶς μίαν στιγμὴν παρεδέχθην τὰς ὑποθέσεις τῶν ἄλλων.

— Ὁ Βινιορὺ ὁ φίλος σου, δὲν σκέπτεται καθὼς σύ.

— Ὁ Βινιορὺ μοῦ φαίνεται ὕποπτος, ἀφ' ὅτου ἡ κόμησσα μοῦ ἐπέστησε τὴν προσοχὴν εἰς μερικὰ σημεῖα τῆς διαγωγῆς του.

— Ἀ! ἐπὶ τέλους ἀνέκραξεν ἡ νεᾶνις. Μπορῶ λοιπὸν νὰ 'μιλήσω. Θὰ μ' ἐννοήσῃς σὺ ἅμα σοῦ 'πῶ ὅτι ἀπὸ τὸν θυμόν μου, εἰς τὴν ἀπελπισίαν μου, τὸν παρεδέχθην ὡς σύζυγον καὶ ὅτι προτιμῶ ν' ἀποθάνω μᾶλλον παρὰ νὰ τὸν πάρω.

Ἂν εἶχε καρδίαν, δὲν ἔπρεπε νὰ δεχθῇ τὴν ἀδιαφορίαν τὴν ὁποίαν τοῦ προσέφερα καὶ μεγάλην προῖκα.

Ἡ ὑποταγή του εἶνε συμφέρον καὶ ἡ ἠπιότης του χαμέρπεια.

— Παρατρέχεις, εἶπεν ὁ Μάξιμος, ἀλλὰ δὲν 'μπορῶ νὰ σὲ κατηγορήσω καὶ σοῦ ἐπαναλαμβάνω νὰ ἔχῃς πεποίθησιν εἰς ἐμέ.

Ἐφθάσαμεν εἰς τὸ μπουλβὰρ Ὀσμάν. Εἶνε καιρὸς νὰ χωρισθῶμεν καὶ δὲν εἰξεύρω ἂν θὰ σὲ ἰδῶ αὔριον. Γράψε μου ἂν τυχὸν μὲ χρειασθῇς καὶ τότε 'μπορῶ νὰ σοῦ 'πῶ περὶ τοῦ Ροβέρτου ὅ,τι μοῦ ἐσύστησεν ἡ κόμησσα νὰ σιωπήσω μέχρι νέας διαταγῆς.

— Καὶ 'γώ, ἐψιθύρισεν ἡ νεᾶνις, ἴσως 'μπορέσω νὰ σοῦ 'πῶ τί εἶδα εἰς τὸ σπίτι της.

Ε'

Μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Μαξίμου, τοῦ συνταγματάρχου Βορισὼφ ὁ θυμὸς κατέπαυσε καὶ ἐπανῆλθον αἱ σκέψεις ἠρεμότεραι.

Ἡ ὀργή του δὲν διήρκει πολύ, ἅμα σοβαρὰ ζητήματα ἐκινδύνευον, καὶ τοιαύτη ἀκριβῶς ἦν ἡ σημερινὴ περίστασις, διότι ἔπρεπε νὰ ἀποφασίσῃ ἐπὶ ζητήματος λεπτοῦ καὶ λίαν σκοτεινοῦ.

Τὸ διάβημα τοῦ τρελοῦ ἐκείνου Μαξίμου, οὐδὲν ἀπεδείκνυεν ἐκτὸς ὅτι ὁ παῖς ἐκεῖνος, σχεδὸν ἠλίθιος ἰσχυρίζετο ὅτι ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ, ἐκρατεῖτο διὰ τῆς βίας εἰς τὸ μέγαρον τῆς ὁδοῦ Βινιού.

Ἡ ὑπόθεσις ἐφαίνετο τοσοῦτον ἄνευ ἀληθείας, ὥστε ὁ κόσμος δὲν θὰ ἔδιδε πίστιν καὶ ὁ συνταγματάρχης δὲν ἔπρεπε νὰ ἀπασχοληθῇ πολύ.

Καὶ ἡ περὶ μονομαχίας ἀπειλὴ δὲν ἦτο σοβαροτέρα, διότι τῶν μαρτύρων τοῦ ἀντιπάλου μὴ φανέντων μέχρι τῆς μεσημβρίας τῆς ἐπαύριον, δὲν ὤφειλε βεβαίως νὰ τοὺς περιμένῃ πλειότερον.

Ἐφρόντιζεν ὅμως πολὺ περὶ τοῦ αἰχμα-

λώτου του ὁ κύριος Βορισώφ. Δὲν ἐδύνατο νὰ τὸν φυλάττῃ αἰωνίως ἐκεῖ, ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ τὸν ἀφήσῃ χωρὶς νὰ ἐκτεθῇ σφόδρα.

Νὰ τὸν ἀποστείλῃ εἰς τὴν Σιβηρίαν, ὡς ἔδωκε διαταγάς, τοῦτο εἰς οὐδὲν ὠφέλει.

Ἄλλως δὲ μετὰ τοσαύτας πειθοῦς ὡμίλησε, κατὰ τὴν τελευταίαν συνέντευξίν του πρὸς τὸν συνταγματάρχην, ὁ Ροβέρτος δὲ Καρνοέλ, ὥστε ἐνέσπειρεν ἀμφιβολίαν εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ φύλακός του.

Ὑπὸ τὴν ἰδιότητά του ὡς μυστικοῦ πράκτορος, ὁ Ρῶσσος αὐτὸς εἶχε συνειθίσει νὰ προσβλέπῃ τὰς ὑποθέσεις ἐκ πάσης ὄψεως καὶ ν' ἀλλάσσῃ τακτικὴν ὅταν ἤθελεν.

Εἶχε θαυμαστὴν εὐστροφίαν νὰ ἐπανέρχεται, ἐὰν ἀπεπλανᾶτο, εἰς τὴν εὐθείαν ὁδόν, καὶ οὐδέποτε ἐκ πείσματος ἠκολούθει λελανθασμένον δρόμον.

Νῦν ἐσκέπτετο μήπως ἔπρεπε νὰ ζητήσῃ ἄλλαχοῦ τὸν συνένοχον τῶν κλεπτῶν, τοὺς ὁποίους ἤθελε νὰ συλλάβῃ. Οἱ κλέπται αὐτοὶ βεβαίως ἦσαν συνωμόται ἐχθροὶ τῆς Ρωσσίας, καὶ ἐμπαθεῖς ἀντίπαλοι τῶν ἀντιπροσώπων τῆς τρίτης ταύτης κατηγορίας τῆς πολιτικῆς ἀστυνομίας.

Καὶ ἀφῄρεσαν τὸ κιβωτίδιον διὰ νὰ γνωρίσωσι καὶ καταστρέψωσιν εἶτα τὰ περιεχόμενα ἔγγραφα· διὰ νὰ γίνωσι δὲ κάτοχοί του ἔδει νὰ τύχωσι γνωρίμων καὶ συμβοηθῶν ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ τραπεζίτου.

Πῶς ὅμως ἀπεδεικνύετο ὅτι τοιοῦτος ἦτο ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ; Καὶ διατί ὄχι ἄλλος τις; Ὑπῆρχον πλεῖστοι ὑπάλληλοι καὶ ὑπηρέται παρὰ τῷ κυρίῳ Δορζέρ.

Αἱ ὑπόνοιαι ἐδύναντο νὰ ἐπιβαρύνωσι καὶ τὸν ταμίαν, ὡς ἐπίσης καὶ ἕνα ἁπλοῦν ὑπηρέτην.

Καὶ χωρὶς νὰ γίνῃ ἀνάκρισις καμμία τῶν ἕξεων καὶ τῶν σχέσεων τῶν κατωτέρων ἐκείνων ὑπαλλήλων ἐρρίφθησαν τυφλῶς ἐπὶ τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ, ἂν καὶ οὐδεμία ἄλλη αἰτία κατηγορίας εὑρέθη κατ' αὐτοῦ, ἐκτὸς τῆς ἐσπευσμένης ἀναχωρήσεώς του.

— Δὲν θὰ ἐγνωρίζαμεν ἄρά γε τὰ καθέκαστα, ἐσκέπτετο ὁ συνταγματάρχης, ἂν ἐφροντίζαμεν νὰ ἐπαγρυπνῶμεν ἐπὶ τῶν ὑπαλλήλων τοῦ τραπεζίτου, ἀντὶ νὰ ἐπιτεθῶμεν λυσσωδῶς κατὰ τοῦ νέου τούτου;

Ἴσως εἶνε ἀκόμη καιρός, ἀλλὰ τί νὰ τὸν κάμω αὐτὸν τὸν νέον; Καὶ ὅμως πολλαῖς φοραῖς σκέπτομαι, ὅτι ὁ Βασίλης ἔχει δίκαιον, καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ τὸν ἀφήσω, ἀφοῦ μοῦ δώσῃ τὸν λόγον του, ὅτι θὰ σιωπήσῃ δι' ὅσα ἔπαθε πρὸ μηνός.

Τὰ σχέδια ταῦτα ἀπησχόλησαν τὸν κύριον Βορισὼφ καθ' ὅλην τὴν ἑσπέραν καὶ τὴν νύκτα μετὰ τὸν συνδιάλεξίν του πρὸς τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ. Καὶ πρῶτον ἀποτέλεσμα ἦτο ν' ἀνασταλῇ τὸ εἰς Σιβηρίαν ταξείδιον.

Κατὰ βάθος ὁ συνταγματάρχης ἐφοβεῖτο μὴ κατηγορηθῇ, διότι προσέτρεζεν εἰς τὸ ἔσχατον τοῦτο μέσον, χωρὶς αἰσθητῆς τινος ὠφελείας.

Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ τὸ ἀναβάλῃ, καὶ νὰ συνδεθῇ στενότερον μετὰ τοῦ κυρίου Δορζέρ, τὸν ὁποῖον πολὺ συχνὰ ἔβλεπεν, ἵνα κάλλιον πληροφορηθῇ περὶ τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι τὸν περιεστοίχουν, τῶν ἕξεων καὶ σχέσεών των.

Καὶ ἐπειδὴ ἔπρεπε νὰ διασκεδάσῃ κάπως, διέταξε νὰ τοῦ ἐπισάξωσιν ἵππον καὶ μεθ' ἑνὸς ἀκολούθου ἔβη πρὸς τὸ δάσος, ἀφοῦ ἀνήγγειλεν εἰς τὸν ἐπιστάτην του, ὅτι θὰ γευματίσῃ ἔξω καὶ ὅτι ἴσως ἐπιστρέψῃ πολὺ ἀργά.

Καθ' ὁδὸν ἐσκέφθη ὅτι ἔχει πάντοτε μέσον νὰ ἐξέλθῃ τῆς δυσκόλου του θέσεως, ἀφίνων ἐλεύθερον τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ, καὶ ὑποσχόμενος αὐτῷ νὰ τὸν ὑποστηρίξῃ παρὰ τῷ κυρίῳ Δορζέρ, ἐπὶ τῇ ἀνθυποσχέσει ὅτι ἤθελε τηρήσει σιγήν.

Ἀναμιμνησκόμενος δέ, ὅτι δυσκολοτέρας περιστάσεις ἀντιπαρῆλθεν, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πόλιν σκεπτόμενος πῶς κάλλιον νὰ περάσῃ τὴν ἑσπέραν του.

Κατῆλθε παρὰ τὴν θύραν τῆς Λέσχης του καὶ ἀπέπεμψε τὸν ἵππον του καὶ τὸν ἀκόλουθόν του, ἐπειδὴ ἐσκόπευε νὰ γευματίσῃ ἐκεῖ.

Οὕτως ἔπραττε συνήθως, ἔπαιζε δηλαδὴ ἀπὸ τῆς τετάρτης ἕως τῆς ἕκτης, καὶ ὁ θαλαμηπόλος του ἦτο ἐπιφορτισμένος νὰ τῷ φέρῃ τὴν ἑσπερινὴν ἐνδυμασίαν.

Ὁ συνταγματάρχης εὗρεν ὅ,τι ἐζήτει, θέσιν παρά τινι τραπέζῃ οὔτοι. Καὶ ἵνα μὴ οὐδὲν λείψῃ ἀπὸ τῆς καθόλου εὐχαριστήσεώς του, ὅταν ἠγέρθη ἵνα περιβληθῇ τὸ ἑσπερινόν του ἔνδυμα, εἶχε κερδίσει παρὰ τὸ σύνηθες ἀρκετὰ μέγα ποσόν.

Εἶχεν ἤδη περάνει τὸν καλλωπισμόν του, ἅμα τῷ ἀνήγγειλαν ὅτι κύριός τις, τοῦ ὁποίου τῷ προσέφερον τὸ ἐπισκεπτήριον, ἐπεθύμει νὰ τῷ ὁμιλήσῃ κατεπειγόντως.

Τὸ ὄνομα τῷ ἦτο ἄγνωστον, ἀλλ' ἦτο ὄνομα Ρωσσικόν, καὶ τὸ ἐπισκεπτήριον ἦτο διαφόρως πως ἐπτυγμένον.

Ἐκπλαγεὶς ἐπὶ τῷ σημείῳ τούτῳ τὸ ὁποῖον ἠννόουν οἱ ἔχοντες ἀνώτερον βαθμὸν τῆς θέσεώς των, ὁ συνταγματάρχης ἐσκέφθη ὅτι δὲν ἦτο δυνατὸν ν' ἀποφύγῃ τὴν συνέντευξιν, ἐπεφυλάσσετο ὅμως πάντοτε νὰ ἐπιβραχύνῃ τὴν συνδιάλεξιν, ἂν τὸ ὑποκείμενον ἐκεῖνο δὲν ἤξιζε τὸν κόπον.

Ὁ συμπατριώτης του ἀνέμενεν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς συνομιλίας. Ἔβη πρὸς αὐτὸν καὶ εἶδεν ἄνδρα νέον ἔτι, εὔμορφον καὶ κοσμίως ἐνδεδυμένον, ὁ ὁποῖος τὸν ὑπεδέχθη διὰ φράσεως σημαντικωτέρας ἢ τὸ εἶδος τῆς πτυχῆς τοῦ ἐπισκεπτηρίου του.

Ἐγένετο ἤδη φανερόν, ὅτι ὁ νέηλυς ἀνῆκεν εἰς τὴν πολιτικὴν ἀστυνομίαν, ὅπου κατεῖχε θέσιν σημαίνουσαν.

Τὸ ζήτημα ἦτο νὰ μάθῃ τί ἤρχετο νὰ κάμῃ εἰς Παρισίους, δι' ὃ ὁ Βορισὼφ ᾐσθάνετο ἀόριστον ἀνησυχίαν.

— Φίλτατε Ἀλέξη Στεφάνοβιτς, τῷ εἶπεν ὁ ἄγνωστος καλῶν αὐτὸν διὰ τοῦ βαπτιστικοῦ του ὀνόματος, προσθέτων ὡς συνήθως καὶ τὸ πατρικὸν ὄνομα, δὲν εἴμεθα καλὰ ἐδῶ διὰ νὰ ἀμιλήσωμεν, καὶ ἔχομεν πολλὰ πράγματα νὰ ἀποῦμε. Πᾶμε νὰ δειπνήσωμεν μαζὶ εἰς ἕνα ξενοδοχεῖον.

— Εὐχαρίστως, ἀπεκρίθη ὁ συνταγματάρχης αἰσθανόμενος τὴν ἀνάγκην νὰ προσποιηθῇ φαιδρότητα. Καὶ ποῖον προτιμᾶτε, φίλτατε . . . Μουριατίν;

— Λέγετε Ἰβὰν Ἰβάνοβιτς. Θὰ πᾶμε εἰς τοῦ Μπινιὼν, λεωφόρον Μελοδράματος. Ἔφθασα σήμερα τὸ πρωὶ καὶ μετὰ ἑξήκοντα ὥρας σιδηροδρομικῆς ὁδοιπορίας ἔχω ἀνάγκν νὰ φάγω καλά.

Ὁ συνταγματάρχης ἔσπευσε νὰ περιβληθῇ τὸ ἐπανωφῴριόν του, διότι ἐβιάζετο νὰ ἐξέλθῃ ὅπως ἀκούσει τί τὸν ἤθελεν ὁ ἀπροσδόκητος ἐκεῖνος ἐπισκέπτης.

Καὶ δὲν ἔλαβε τὸν κόπον νὰ τὸν ἐρωτήσῃ. Μόλις εὑρέθησαν εἰς τὸ μπουλβάρ, ἔρημον ἤδη κατ' ἐκεῖνο τὸ μέρος, ὁ νέηλυς ἤρχισε λέγων, ρωσσιστὶ πάντοτε·

— Δὲν μὲ γνωρίζετε οὔτ' ἐμὲ οὔτε τ' ὄνομά μου, Μουριατίν. Αὐτὸ δὲν εἶνε διόλου παράξενον. Ἤμην ἀπεσπασμένος εἰς τὰς Πολωνικὰς ἐπαρχίας μας, ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴν ποῦ ἦσθε σεῖς μὲ τὸν στρατηγὸν εἰς Πετρούπολιν. Καὶ ἀνεκλήθην πάλιν ἀφ' ὅτου σεῖς ὑπηρετεῖτε εἰς τὸ ἐξωτερικόν.

Καὶ αὐτὰ σᾶς τὰ λέγω, φίλτατε Ἀλέξη, διὰ νὰ μάθετε ὅτι ἐννοῶ νὰ ἐνεργήσω ὡς φίλος. Δὲν σᾶς παρουσιάζω λοιπὸν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τοὺς τίτλους μου, ἀλλὰ θὰ σᾶς τοὺς δείξω ὁπόταν θέλετε. Ἐν τούτοις νὰ σᾶς 'πῶ τὸ σύνθημα;

Ἔκλινε πρὸς τὸ οὖς τοῦ συνταγματάρχου, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ ἤκουσε τὴν λέξιν εἶπεν:

— Περιττὸν ἦτο, ἀγαπητέ μου Ἰβάν, ἀλλὰ εἰπέτε μου, εἶσθε ἀπεσταλμένος δι' ἔκτακτον ὑπηρεσίαν;

— Τόσον ἔκτακτον, ὥστε ὁ στρατηγὸς μόνον δύο ὥρας μοῦ παρεχώρησε διὰ νὰ ἑτοιμάσω τὰ πράγματά μου.

— Καὶ τίνα σκοπὸν ἔχει ἡ ὑπόθεσις αὕτη;

— Σᾶς, ἀγαπητέ μου Ἀλέξη Στεφάνοβιτς.

— Ἐμέ!

— Ναί· Ὤ! μὴ τρομάζετε. Πρέπει νὰ ξεύρετε, ὅτι ἐκεῖνοι ἐκεῖ κάτω δυσαρεστοῦνται μὲ τὸ ἐλάχιστον. Καὶ εὐθὺς ἅμα ἀκούσουν κάτι τι, ὅσῳ καὶ ἂν ἦνε ἀβέβαιον, θέλουν καὶ καλὰ νὰ λάβουν πληροφορίας.

— Καὶ λοιπὸν κυκλοφοροῦν διαδόσεις περὶ ἐμοῦ;

— Κάτι χειρότερον. Ὁ μέγας ἀρχηγὸς ἔλαβε κακτικὴν καταγγελίαν.

— Καὶ τί μοῦ κατηγοροῦν, σᾶς παρακαλῶ;

— Ἀμέλειαν, κατὰ πρῶτον, ἢ μᾶλλον ἀφροσύνην. Φαίνεται πῶς κλείετε ὅλα τὰ σπουδαῖα ἔγγραφά σας εἰς ἕνα κιβωτίδιον, καὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ τὴν ἀλληλογραφίαν σας μετὰ τοῦ στρατηγοῦ. Καὶ εἴχατε, λέγουν τὴν ἰδιότροπον ἰδέαν νὰ τὸ καθήσετε τὸ κιβωτίδιον αὐτὸ εἰς τοῦ τραπεζίτου σας.

— Ἐπίστευα ὅτι ἐκεῖ θὰ ἦτο πλειότερον ἀσφαλισμένον παρὰ εἰς ἐμέ. Μ' ἐγνώ-

ριζαν οἱ μηδενισταί, οἱ ὁποῖοι ἔχουν παντοῦ πράκτορας, καὶ δὲν εἶχα ἐμπιστοσύνην μεγάλην ἀπὸ μερικοὺς ὑπηρέτας μου.

— Καὶ εἶνε ἀληθὲς ὅτι τὸ κιβωτίδιον ἐκλάπη μὲ ὅλον τὸ περιεχόμενον, καὶ ἐκλάπη χωρὶς ἀμφιβολίαν ἀπὸ ἐκείνους τοὺς ὁποίους ἐφοβεῖσθε.

— Ἀληθῶς. Καὶ ποῖος ἐπληροφόρησε τόσῳ καλὰ τοὺς ἀρχηγούς;

— Δὲν τὸ μαντεύετε; Καὶ ὅμως εἶνε μία γαλλικὴ παροιμία, ἡ ὁποία λέγει ὅτι πάντοτε κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἰδικούς του προδίδεται.

— Ἀπὸ τοὺς ἰδικούς του! ἀνέκραξεν ὁ Βορισῶφ. Δὲν ἔχω ἐδῶ οὔτε συγγενεῖς οὔτε φίλους.

— Ἔχετε ἕνα ἐπιστάτην, ἀγαπητέ μου Ἀλέξη Στεφάνοβιτς, εἶπε γελῶν ὁ ἐκ Πετρουπόλεως ἀπεσταλμένος.

—Ὁ Βασίλης! Πῶς! αὐτὸς ὁ ἀχρεῖος μὲ κατεσκόπευε καὶ εἶχεν ἀλληλογραφίαν μὲ τὸν ἀρχηγόν.

— Ἦτο ἐπιφορτισμένος εἰς τοῦτο. Δὲν τὸ ἐσκέφθητε, ἀλλὰ ἐγνωρίζατε πολὺ καλά, ὅτι πρὸ πάντων εἰς τὸ ἐξωτερικόν, καθείς μας ἐπιβλέπεται ἀπὸ ἕνα ἄλλον... καὶ κάποτε ἀπὸ ἕνα σύντροφον· εἶνε γενικὸν σύστημα αὐτό.

Σᾶς παρακαλῶ λοιπὸν νὰ μὴ τὸν τιμωρήσετε τὸν κατώτερόν σας αὐτόν, ὁ ὁποῖος ἄλλως τε ἐν τῷ δικαίῳ του ἐνήργησε.

— Ἀ! μπά. Θὰ ἦτο ἱκανὸς διὰ νὰ μ' ἐκδικηθῇ νὰ δημιουργήσῃ μυρίας κατηγορίας κατ' ἐμοῦ. Καὶ ἴσως τὸ ἔκαμεν ἤδη, διότι ὑποθέτω δὲν ἠρκέσθη μόνον νὰ διηγηθῇ τὴν ἱστορίαν τοῦ κιβωτιδίου.

— Ἔγραψεν ὅτι ἀντὶ νὰ ἐνεργήσετε ἀνακρίσεις μετὰ περισκέψεως, ἐλάβατε ἄλλην ὁδὸν καὶ εὑρίσκεσθε εἰς θέσιν ἀδιέξοδον.

— Εἶπε λοιπὸν ὅτι συνέλαβα ἕνα νέον, τὸν ὁποῖον ἐθεώρουν συνένοχον τῶν κλεπτῶν;

— Τὰ εἶπεν ὅλα, ὠνόμασε μάλιστα καὶ τὸν νέον, ὁ ὁποῖος δὲν εἶνε ἄγνωστος ἐκεῖ, ἀφοῦ ὁ πατήρ του ἦτο ἄλλοτε ἀκόλουθος τῆς Γαλλικῆς πρεσβείας εἰς τὴν Πετρούπολιν. Ἐξέθηκε τὰ μέσα τὰ ὁποῖα μετεχειρίσθητε διὰ νὰ τὸν συλλάβετε καὶ τὴν δυσκολίαν εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκεσθε μὴ γνωρίζοντες τί θὰ τὸν κάμετε. Ἀνήγγειλε μάλιστα ὅτι σκοπεύετε νὰ μᾶς τὸν ἐξαποστείλετε διὰ τῶν μυστικῶν μέσων τὰ ὁποῖα μεταχειριζόμεθα εἰς ἐξαιρετικὰς περιστάσεις.

Καὶ δὲν σᾶς κρύπτω ὅτι ἐν γένει σφοδρῶς σᾶς κατέκρινε.

— Τὸ ἐπικρίνειν εἶνε εὔκολον. Ἤθελα ὅμως νὰ ἤξευρα τί θὰ ἔκαμνεν αὐτὸς ὁ γελοῖος ἂν ἦτο εἰς τὴν θέσιν μου.

Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἀπελπισθεὶς νὰ μάθω τίποτε ἀπὸ τὸν Καρνοὲλ ἀπεφάσισα νὰ τὸν στείλω ἐκεῖ κάτω, ἀλλὰ μετήλλαξα σχέδιον καὶ τὸν ἐκράτησα ἂν καὶ μοῦ φέρει πολλὰ ἐμπόδια.

Ἂν μοῦ εὑρίσκατε μέσον ν' ἀπαλλαχθῶ ἀπ' αὐτὸν χωρίς τι νὰ διακινδυνεύσῃ θὰ σᾶς ἤμουν ὑπόχρεως διὰ βίου.

—Ὁ Βασίλης αὐτὸς λέγει ὅτι ἔχει ἕνα σχέδιον, ἡ ἐκτέλεσις τοῦ ὁποίου διορθόνει τὰ πάντα.

— Ὤ! τὸ γνωρίζω τὸ σχέδιόν του. Ἐννοεῖ καὶ καλὰ νὰ ἐλευθερώσωμεν αὐτὸν τὸν νέον, ἀφοῦ ὁρκισθῇ ὅτι δὲν θὰ μᾶς καταγγείλῃ, καὶ κατόπιν νὰ τὸν κατασκοπεύωμεν χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζῃ.

— Μὰ μοῦ φαίνεται πῶς δὲν εἶνε καὶ τόσῳ κακὸν τὸ σχέδιόν του. Θὰ μιλήσωμεν ὅμως γιὰ ὅλ' αὐτὰ εἰς τὸ τραπέζι, φίλτατε συνάδελφε. Καὶ μετὰ τὸ δεῖπνον ἂν θέλετε πᾶμε εἰς τὸ μελόδραμα.

— Βλέπω μετὰ χαρᾶς, ἀγαπητέ μου Ἰβὰν Ἰβάνοβιτς, ὅτι αἱ ὑποθέσεις δὲν σᾶς ἐμποδίζουν καὶ ν' ἀπολαύετε τῶν Παρισινῶν διασκεδάσεων.

— Αὐτὰ ὅλα συνδέονται ἐντελῶς. Θὰ 'δῆτε. Ἔχω λόγους νὰ πιστεύσω ὅτι δὲν θὰ χάσωμεν ἀδίκως τὴν ἐσπέραν μας.

Ἂς φάγωμεν ὅμως καλά. Ἔχω ὄρεξιν διαβολευμένην, καὶ θὰ 'δῆτε πόσον θὰ τιμήσω τὴν γαλλικὴν μαγειρικὴν καὶ τοὺς γαλλικοὺς οἴνους.

Συνδιαλεγόμενοι ἔφθασαν πρὸ τοῦ νεοσυστάτου, κατὰ τὸν συρμόν, ἑστιατηρίου, κατὰ τὴν λεωφόρον τοῦ Μελοδράματος.

Τοῦτο καὶ ὁ κύριος Βορισῶφ ἐζήτει, ἐπειδὴ ἡ συνδιάλεξις αὕτη καὶ τὸ ἄτομον ἐκεῖνο ὡς ὀβούζιον πεσὼν πρὸ αὐτοῦ, τὸν ἀνησύχει λίαν.

Ἐσκέπτετο ὅτι ἡ ἀποστολὴ τοῦ Ἰβὰν Ἰβάνοβιτς ἦτο νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ ἢ τοὐλάχιστον νὰ τὸν διευθύνῃ ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς βοηθείας.

Καὶ ἤλπιζεν ὅτι εἰς τὴν τράπεζαν ὁ ἀντιπρόσωπος οὗτος τοῦ μεγάλου ἀρχηγοῦ θὰ καθίστα φανεροὺς τοὺς ἀληθεῖς σκοπούς του.

Ὁ οἶνος ἀπολύει τὴν γλῶσσαν καὶ τῶν μᾶλλον ἐχεμύθων, καὶ οἱ Ρῶσσοι δὲν εἶνε πρότυπα ἐχεμυθίας.

Τὸ ἑστιατήριον ἦτο κενὸν σχεδόν. Δύο Ἄγγλοι σιωπηλοὶ καὶ ἐπαρχιώτης τις ἔτρωγον προηγούμενοι πολὺ τῆς συνήθους, παρὰ τῶν κομψευομένων παραδεδεγμένης ὥρας, τοῦ δειπνᾶν.

Ὁ κύριος αὐτὸς ἔτρωγε τόσον ἐνωρὶς ὡς μέλλων νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ μελόδραμα καὶ θέλων νὰ προφθάσῃ καὶ τὴν ἀρχήν.

Ὁ συνταγματάρχης καὶ ὁ συμπατριώτης του εἰς τὸν αὐτὸν ὑπέκυπτον σολοικισμόν, ἀλλὰ τοὐλάχιστον ἐδικαιοῦντο νὰ τύχωσι συγγνώμης. Ὁ Ἰβὰν Μουριατὶν αὐθημερὸν ἐλθὼν καὶ αἰσθανόμενος τὴν πείναν του ἐξεγειρομένην ἐδύνατο κάλλιστα νὰ παραβῇ ἐφ' ἅπαξ καὶ τὰ διατεταγμένα.

Ὡς πρὸς τὸν Βορισῶφ, τῷ ἦτο ἐντελῶς ἀδιάφορον τί ἤθελον σκεφθεῖ περὶ αὐτοῦ οἱ παρευρισκόμενοι ἐκεῖ.

Καὶ ἵν' ἀληθῶς εἴπομεν, ηὐχαριστήθη ὅτι ἔμελλε νὰ δειπνήσῃ μεταξὺ τόσον ὀλίγων, ἐπειδὴ ἐγνώριζε πολλούς, οἱ ὁποῖοι δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἴδωσι δειπνῶντα μετ' ἀγνώστου ξένου.

Ὁ Ἰβὰν Ἰβάνοβιτς ὡμίλει τὰ γαλλικὰ ἐπίσης εὐχερῶς ὡς τὴν ἰδίαν γλῶσσαν καὶ παρήγγειλε τὸν κατάλογον τῶν φαγητῶν μετὰ τόσης εὐκολίας, ὥστε ἐκ πρώτου νὰ τύχῃ τῆς ὑπολήψεως τῶν ὑπηρετῶν.

Οὐδεὶς τὸν ἐξέλαβεν ὡς Ρῶσσον, καὶ αὐτὸς ὁ κύριος τοῦ ἑστιατηρίου, καὶ αὐτὸς ἠπατήθη ἐπὶ μικρὸν ἂν καὶ ἐσύχναζον ἐκεῖ ὅλοι οἱ γαστρονόμοι πάσης γῆς.

Ἤδη ὁ συνταγματάρχης ἔκρινε καλὸν νὰ ἐρωτήσῃ ἐπιδεξίως τὸν Μουριατὶν περὶ τοῦ ἀρχηγοῦ καὶ τινων ὑπαλλήλων τῆς τρίτης κατηγορίας, καὶ ἐὰν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία τις περὶ τῆς αὐθεντικότητος τῆς ἀποστολῆς τοῦ Μουριατίν, ἡ ἀμφιβολία αὕτη ἤθελε διασκεδασθῇ ἐκ τῶν πρώτων ἀπαντήσεων.

Ὁ νέηλυς ἐγνώριζε κατὰ βάθος ἅπαντα τὰ μυστικὰ τῆς διοικήσεως, τὴν ὁποίαν ἐξεπροσώπει· ἐδύνατο νὰ ὀνομάσῃ ἅπαντας τοὺς πράκτορας καὶ νὰ τοὺς ἐκτιμήσῃ ἕκαστον κατὰ τὴν ἀξίαν του.

Ἦν ἀναμφισβήτητον ὅτι ἦτο διαφέρον πρόσωπον τῆς πολιτικῆς ἀστυνομίας, καὶ ὁ Βορισῶφ ἐννόησεν ὅτι ἔπρεπε νὰ προσέχῃ μετ' αὐτοῦ. Ἐξεπλήσσετο μόνον, ὅτι δὲν τὸν εἶχε συναντήσει που κατὰ τὴν ἐξάσκησιν τῶν καθηκόντων των, τοῦ σταδίου, τὸ ὁποῖον ἠσπάσθησαν ἀμφότεροι.

Ὁ Μουριατὶν ὅμως εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τῷ ἔδωκεν ἐπαρκῆ ἐξήγησιν.

Ὁ νέηλυς ἤρξατο τῆς συνδιαλέξεως, ἐξ οὗ διέκοψαν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ μπουλβάρ.

— Φίλτατε, εἶπε, πρέπει νὰ ἐξηγηθῶ κατὰ πάσης ὑπονοίας, ἡ ὁποία ἴσως σᾶς διεγερθῇ.

Δὲν ἦλθα εἰς Παρισίους διὰ νὰ σᾶς πολεμήσω μετὰ τοῦ ἐπιστάτου σας. Οὔτε θὰ τὸν ἴδω κἄν, καὶ ἐστὲ βέβαιος, ὅτι θ' ἀγνοῇ τὸν σκοπὸν τῆς ἀποστολῆς μου. Δὲν πρέπει νὰ ἐξεύρῃ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ὅτι ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν αἱ καταγγελίαι του εἰς Πετρούπολιν. Αὐτὸ δὲν εἶνε καλὸν παράδειγμα.

Θὰ σκεφθῶμεν ὅμως μαζὶ ἂν ἦνε δυνατὸν νὰ γίνῃ καλλίτερόν τι παρ' ὅ,τι ἐγένετο.

Σᾶς ἐκλάπησαν σπουδαῖα ἔγγραφα. Δυστύχημα, ἀλλ' οὐχὶ καταστροφὴ ἀνεπανόρθωτος. Ἀντὶ δὲ νὰ προσπαθοῦμεν ν' ἀνακαλύψωμεν τοὺς κλέπτας προτιμότερον νὰ καταγίνωμεν εἰς ἀνακάλυψιν τῶν ἀρχηγῶν.

— Ἤλπιζα ὅτι θὰ φθάσω εἰς αὐτοὺς ἀκολουθῶν τοὺς ἁπλοῦς στρατιώτας. Ἐπιμένω λοιπὸν νὰ πιστεύω ὅτι, ἂν αὐτὸς ὁ Καρνοὲλ ἐνέχεται εἰς τὴν κλοπήν, τὸν παρέσυρε καμμία γυναῖκα, κατέχουσα ὑψηλὴν θέσιν εἰς τὴν ἑταιρίαν των.

— Πολὺ ὀρθά· δὲν ἔχετε ὅμως καμμίαν πληροφορίαν περὶ τοῦ προσώπου αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον τόσῳ μᾶς ἐνδιαφέρει νὰ γνωρίσωμεν. Νὰ σᾶς εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, φίλτατε Ἀλέξη, ἔπρεπε ἀφ' ὅτου εὑρίσκεσθε εἰς τὴν Γαλλίαν νὰ ἐνεργῆτε μὲ μεγαλειτέραν ὀξύνοιαν.

Ἐπληροφορήθημεν λοιπὸν ὅτι κατεγίνεσθε νὰ προσέχετε Ρώσσους, ἄνευ ἀξίας, κατοικοῦντας ἐνταῦθα ἢ ἁπλῶς διαβαίνοντας, ἐνῷ αὐτοὶ δὲν ἀξίζουν τὸν κόπον.

Εἴμεθα σχεδὸν βέβαιοι ὅτι οἱ μηδενι-

σταὶ ἐνταῦθα διευθύνονται ὑπὸ μιᾶς γαλλίδος καὶ ὅτι αὐτὴ ἡ γαλλίς. . . .

Μὰ τί ἔχετε, φίλε μου ; Δὲν μὲ ἀκούετε·

— Μὲ συγχωρεῖτε, ἐψιθύρισεν ὁ Βορισώφ. Ἐπρόσεχα κάποιον κύριον, ὁ ὁποῖος εἰσῆλθε πρὸ μικροῦ.

— Ὁ ὑψηλὸς ἐκεῖνος ποῦ ἐκάθησεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς αἰθούσης ;

— Ναί. Εἶνε ὁ ἀνεψιὸς τοῦ τραπεζίτου μου. Ἔμαθε τὴν ὑπόθεσιν τῆς κλοπῆς, καὶ χθὲς τοῦ 'κτύπησε στὸ κεφάλι νὰ ἔλθῃ νὰ μοῦ ζητήσῃ τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ. Τὸν ἔδιωξα καὶ μοῦ εἶπεν ὅτι θὰ μοῦ στείλῃ τοὺς μάρτυράς του. Ἀκόμη δὲν τοὺς εἶδα, ἀλλὰ δὲν εἶμαι καὶ πολὺ ἥσυχος ἀπὸ μέρους ἐκείνου τοῦ τρελοῦ.

— Δὲν φαίνεται διατεθειμένος νὰ σᾶς ζητήσῃ ἔριν. Ἰδέτε τον! ἐκάθησε μακρὰν ἀπὸ 'μᾶς καὶ κάνει πῶς δὲν σᾶς γνωρίζει.

Καὶ ἀληθῶς, ὁ Μάξιμος Δορζέρ, τὸν ὁποῖον ἡ τύχη ὡδήγησεν ἐκεῖ, δὲν ἐσκέπτετο νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν πρὸς τὸν συνταγματάρχην Βορισὼφ θυελλώδη συνδιάλεξιν τῆς προτεραίας. Ὁ Μάξιμος εἶχεν ὑποσχεθεῖ εἰς τὴν κόμησσαν νὰ μὴ ἀναμιχθῇ πλέον καὶ εἶχεν ἀποφασίσει νὰ φυλάξῃ τὴν ὑπόσχεσίν του.

Δι' αὐτὸ οὐδ' ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τὸν Βορισώφ, μιμηθέντα ἄλλως τε τὸν Μάξιμον.

Ἐπέσυρεν ὅμως τὴν προσοχήν του ὁ συνδαιτυμὼν τοῦ συνταγματάρχου, καὶ ὁ Μάξιμος, ἐνῷ προσεποιεῖτο, ὅτι ἀνεγίνωσκε τὸν κατάλογον τῶν φαγητῶν, ἔρριπτε λάθρα τὸ βλέμμα πρὸς τὸν Μουριατίν.

— Περίεργον, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, μοῦ φαίνεται πῶς κάπου εἶδα αὐτὸ τὸ πρόσωπον. Ναί, τὸ εἶδα καὶ ὄχι πρὸ πολλοῦ. Εἶμαι βέβαιος. Ἐνθυμοῦμαι καλά. Μὰ ποῦ τὸν εἶδα ; Αὐτὸ δὲν 'μπορῶ νὰ τὸ 'θυμηθῶ. Καὶ ὄχι, βέβαια, εἰς τὸν δρόμον. Ἂν τὸν ἔβλεπα εἰς τὸν δρόμον δὲν θὰ τὸν ἐπρόσεχα. Ἡ ἀλήθεια εἶνε πῶς δὲν εἶνε Γάλλος. Πιθανὸν νὰ εἶνε Ρῶσσος, ἀφοῦ τρώγῃ μὲ τὸν ἀχρεῖον τὸν Βορισώφ.

Ἄ! καὶ ἂν δὲν εἶχα ὁρκισθεῖ εἰς τὴν κόμησσαν νὰ μείνω ἥσυχος τρεῖς 'μέραις, πῶς θὰ τοὺς ἔκανα ἄνω κάτω ἐκεῖ πέρα, ἔστω καὶ ἂν ἐπρόκειτο νὰ μάθω μόνον ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ νέος του φίλος.

Πεισθεὶς περὶ τοῦ ἀνωφελοῦς τοιαύτης σκηνῆς ἐν ἑστιατηρίῳ, ὁ ἐξάδελφος τῆς Ἀλίκης, ἀπεφάσισε νὰ διατάξῃ τὸ γεῦμά του.

Ἐξ ἄλλου, οἱ δύο ξένοι ὡμίλουν ρωσσιστὶ καὶ ἔπινον.

Ἀμφότεροι ἐπεθύμουν ν' ἀποφύγωσι πᾶσαν λογοτριβήν, καὶ ὁ Μουριατίν :

— Ἂς λησμονήσωμεν, εἶπε, τὸν κύριον αὐτόν, ἂν θέλετε, καὶ ἂς ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν γυναῖκα περὶ τῆς ὁποίας σᾶς ὡμίλουν πρὸ μικροῦ.

Ἐλάβομεν ἐσχάτως πληροφορίας ἐνδιαφερούσας περὶ τοῦ ἐπικινδύνου αὐτοῦ προσώπου. Δὲν εἶνε πλήρεις, ἀλλ' ἀρκοῦσι διὰ νὰ ἐννοήσωμεν ὅτι αὐτὴ διευθύνει τὰ πάντα ἐδῶ, καὶ ὡς πρὸς ἐμέ, ἔχω πεποίθησιν ὅτι αὐτὴ ἐνήργησε τὴν κλοπὴν τοῦ κιβωτιδίου σας.

— Καὶ λέγετε ὅτι εἶνε Γαλλίς ;

— Γαλλὶς ἐκ γενετῆς, ἀλλὰ Πολωνὶς ἐκ καταγωγῆς, καὶ εἰς ἄκρον συνδεδεμένη πρὸς ὅλους τοὺς ἐχθροὺς τῆς Ρωσσίας.

— Πολὺ περίεργον νὰ κατοικῇ εἰς τὸ Παρίσι καὶ νὰ μὴ τὴν γνωρίζω.

— Μόλις πρὸ μικροῦ κατηγγέλθη εἰς τὸ τρίτον τμῆμα, ἀλλὰ θὰ τὴν συνηντήσατε, διότι εἶνε ἀδύνατον, θὰ σᾶς περιτριγυρίζει.

— Εἰς τοὺς κύκλους τοὺς ὁποίους συχνάζω ;

— Ὄχι, φίλτατε Ἀλέξη, σεῖς συχνάζετε τὸν καλὸν κόσμον, καὶ δὲν ἔχετε πολὺ δίκαιον. Ὁ ἀρχηγὸς τὴν προτεραίαν τῆς ἀναχωρήσεώς μου, μοῦ τὸ ἔλεγε, ἐνῷ κατὰ τὰ λοιπὰ σᾶς ἐπῄνει.

— Καὶ τί κόσμον ἔπρεπε νὰ συναναστρέφωμαι διὰ νὰ εὐχαριστηθῇ ;

— Ὅλους ἀνεξαιρέτως, καὶ τὸν *ἡμίκοσμον*[1] τὸν ὁποῖον ἐντελῶς παρημελήσατε.

— Ἐπειδὴ δὲν εἶχα τίποτε νὰ μάθω. Τὸ 'ξεύρετε πολὺ καλὰ καὶ σεῖς, ὅτι ἐδῶ ἡ κοκόταις δὲν καταγίνονται εἰς τὴν πολιτικήν.

— Καὶ ὅμως ἡ κυρία αὐτὴ ἀποτελεῖ ἐξαίρεσιν.

— Ὥστε εἶνε κοκότα.

— Ἀνήκει εἰς μίαν ἐκ τῶν πολλῶν τάξεων τῶν ἐλευθερίων γυναικῶν, ἀλλὰ δὲν τὴν εὑρίσκει κανεὶς παντοῦ, καὶ οὔτε μένει πολὺ εἰς τὸ Παρίσι. Τρέχει εἰς τὴν Νίκαιαν, εἰς τὸ Μονακό, εἰς τὴν Γενεύην, καὶ πάντοτε ἔχει ἕνα σκοπόν. Ἐμὲ μοῦ τὴν ἔδειξαν εἰς τὴν Γενεύην.

Ἕπεται συνέχεια. ΑΙΣΩΠΟΣ

ΚΑΡΑΜΖΙΝ

ΝΑΘΑΛΙΑ Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΒΟΓΙΑΡΟΥ

Διήγημα

Τίς ἐξ ἡμῶν δὲν ἀγαπᾷ τοὺς χρόνους ἐκείνους, ὅτε οἱ πρόγονοι ἡμῶν ἔφερον τὴν ἰδίαν αὐτῶν περιβολήν, ἔβαινον διὰ τοῦ ἰδίου βήματός των, ἔζων κατὰ τὰ ἔθιμά των, ὡμίλουν τὴν γλῶσσάν των, καὶ ὅ,τι ὑπηγόρευεν αὐτοῖς ἡ καρδία των, τουτέστιν ὡμίλουν ὡς ἐσκέπτοντο ; Ἐγὼ τοὐλάχιστον ἀγαπῶ τοὺς καιροὺς ἐκείνους, ἀγαπῶ νὰ πέτωμαι ἐπὶ τῶν γοργῶν πτερύγων τῆς φαντασίας εἰς τὸ μεμακρυσμένον αὐτῶν σκότος, ὑπὸ τὴν στοὰν τῶν πρὸ πολλοῦ σεσηπότων πτελεῶν καὶ ἀναζητῶν τοὺς πωγωνοφόρους προπάτοράς μου, νὰ συνδιαλέγωμαι μετ' αὐτῶν περὶ τῶν συμβεβηκότων τῆς ἀρχαιότητος, περὶ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ ἐνδόξου ρωσσικοῦ λαοῦ, καὶ μετὰ τρυφερότητος ν' ἀσπάζωμαι τὰς χεῖρας τῶν προμάμμων μου. Οὕτω δὲ ἡ ἀρχαία Ρωσσία τυγχάνει μοι γνωστὴ πλειότερον παντὸς ἐκ τῶν συμπολιτῶν μου· καὶ ἂν ἡ ἀπηνὴς μοῖρα δὲν ἀποτάμῃ ἐπί τινα ἔτι χρόνον τὸ νῆμα τοῦ βίου μου, ἐπὶ τέλους δὲν θὰ εὑρίσκεται χῶρος εἰς τὴν κεφαλήν μου δι' ὅσα ἀνέκδοτα καὶ διηγήματα μοὶ ἐδιηγήθησαν οἱ κατὰ τοὺς παρελθόντας αἰῶνας ζήσαντες. Ἵνα ἀνακουφίσω ὀλίγον τὸ βάρος τῆς μνήμης μου, σκοπῶ νὰ μεταδώσω εἰς τοὺς ἀγαπητούς μοι ἀναγνώστας, συμβεβηκός τι ἢ ἱστορίαν, ἣν ἤκουσα εἰς τὴν χώραν τῶν σκιῶν, εἰς τὸ βασίλειον τῆς φαντασίας, ἐκ τῆς προμήτορος τοῦ πάππου μου, ἥτις κατὰ τὴν ἐποχήν της ἐθεωρεῖτο λίαν εὔγλωττος καὶ κατὰ πᾶσαν σχεδὸν ἐσπέραν διηγεῖτο μύθους πρὸς τὴν τσαρίτσαν (ἡγεμόνιδα) Ν. Ν. Ἀλλὰ φοβοῦμαι μὴ παραμορφώσω τὸ διήγημά της· φοβοῦμαι μὴ ἡ γραῖα ἐξορμήσῃ ἐπὶ νεφελῶν ἐκ τοῦ ἄλλου κόσμου καὶ μὲ τιμωρήσῃ διὰ τῆς ράβδου της, διὰ τὴν ἀδέξιον ρητορικήν μου... Ἀλλ' ἄπαγε! συγχώρησον τὴν ἀκρισίαν μου, μεγαλόφρον σκιὰ — εἶσαι ἀκατάλληλος πρὸς τοιαύτην πρᾶξιν. Κατὰ τὴν ἐπίγειον ζωήν σου ἦσο ἥσυχος καὶ ἄκακος ὡς ἀμνός· ἡ χείρ σου δὲν ἐφόνευσεν ἐνταῦθα οὔτε κώνωπα οὔτε μυῖαν, καὶ ἡ χρυσαλλὶς πάντοτε ἀνεπαύετο ἡσύχως ἐπὶ τῆς ρινός σου· εἶνε λοιπὸν δυνατὸν τώρα ὅτε πλέεις εἰς πέλαγος ἀρρήτου εὐδαιμονίας, καὶ ἀναπνέεις τὸν καθαρώτατον αἰθέρα τοῦ οὐρανοῦ — εἶνε δυνατὸν νὰ ἐγείρῃς τὴν χεῖρα κατὰ τοῦ εὐπειθοῦς ἐγγόνου σου ; Οὐχί, ἐπιτρέπεις αὐτῷ ἀπροσκόπτως νὰ γυμνάζηται εἰς τὸ ἀξιέπαινον ἐπάγγελμα τοῦ ρυπαίνειν τὸν χάρτην, ἀποδίδειν ἀνύπαρκτα εἰς ζῶντας καὶ νεκρούς, δοκιμάζειν τὴν ὑπομονὴν τῶν ἀναγνωστῶν καὶ τέλος, ὡς ὁ αἰωνίως χασμώμενος θεὸς Μορφεύς, νὰ καταρρίπτῃ αὐτοὺς — ἐπὶ μαλακῶν ἀνακλίντρων καὶ βυθίζῃ αὐτοὺς εἰς ὕπνον βαθύν... Ἄ! κατ' αὐτὴν ταύτην τὴν στιγμὴν βλέπω ἀσύνηθες φῶς εἰς τὸν πρόδομόν μου· βλέπω φλογώδεις κύκλους περιστρεφομένους μετὰ μαρμαρυγῆς καὶ κρότου, καὶ τέλος — ὦ θαῦμα! — μοὶ δεικνύουσι τὴν εἰκόνα σου, εἰκόνα ἀπεριγράπτου κάλλους, ἀπεριγράπτου μεγαλείου! Οἱ ὀφθαλμοί σου ἀπαστράπτουσιν ὡς ὁ ἥλιος· τὰ χείλη σου κοκκινίζουσιν ὡς ἡ ἠώς, ὡς αἱ κορυφαὶ τῶν χιονοσκεπῶν ὀρέων κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡμερινοῦ φωστῆρος· μειδιᾷς ὡς μειδιᾷ νεαρὸν πλάσμα κατὰ τὴν πρώτην τῆς ὑπάρξεώς του ἡμέραν, καὶ ἀκούω ἐν ἐκτάσει τοὺς ἡδέως βρέμοντας λόγους σου : « Ἐξακολούθει, ἀγαπητέ μου ἔγγονε! » Λοιπόν, θέλω ἐξακολουθήσει, ναί, καί, ὁπλιζόμενος μὲ γραφίδα, γενναίως χαράσσω τὴν ἱστορίαν τῆς Ναθαλίας τῆς θυγατρὸς τοῦ βογιάρου.

Ἀλλ' ἐν πρώτοις δέον ν' ἀναπαυθῶ· ἡ ἔκστασις, εἰς ἣν μὲ ἔφερεν ἡ ἐμφάνισις τῆς προμάμμης, κατέβαλε τὰς ψυχικάς μου δυνάμεις. Ἀποθέτω ἐπί τινα λεπτὰ

---

1. Ἡμίκοσμος, demi-monde, λέξις ἣν πρῶτος, ἂν δὲν ἀπατώμεθα, μετεχειρίσθη ὁ Dumas fils, σημαίνουσα γυναῖκα ἐλευθερίων ἠθῶν, καὶ περιλαμβάνουσα ὅλας ταύτας ἀπὸ τῆς irrégulière καὶ horizontale ἕως τῆς ἐσχάτης cocotte ἐν ἑνὶ ἰδίῳ κόσμῳ, κληθέντι ἐν Παρισίοις demi monde. Πῶς ἄλ ως ἐνταῦθα ;

τὴν γραφίδα καὶ αἱ ἀνωτέρω γραμμαὶ ἔστωσαν εἰσαγωγὴ ἢ πρόλογος!

***

Εἰς τὴν πρωτεύουσαν τοῦ ἐνδόξου Ρωσσικοῦ Κράτους, λευκόλιθον Μόσχαν, κατῴκει ὁ βογιάρος Ματθαῖος Ἀνδρέγιεφ, ἀνὴρ πλούσιος, φρόνιμος, πιστὸς ὑπηρέτης τοῦ τσάρου καί, κατὰ τὸ ρωσσικὸν ἔθιμον, λίαν φιλόξενος.

Ἦτο κάτοχος πολλῶν ἰδιοκτησιῶν, καὶ ἦτο, οὐχὶ βασανιστής, ἀλλὰ προστάτης καὶ ὑπερασπιστὴς τῶν πτωχῶν γειτόνων του—ὅπερ κατὰ τὴν πεφωτισμένην ἐποχήν μας, ἴσως ἕκαστος δὲν θὰ πιστεύσῃ, ἀλλ' ὅπερ κατὰ τὴν ἀρχαιότητα δὲν ἐλογίζετο σπανιότης. Ὁ τσάρος ἀπεκάλει αὐτὸν δεξιὸν ὀφθαλμόν του, καὶ ὁ δεξιὸς ὀφθαλμὸς τοῦ τσάρου οὐδέποτε ἀπατᾷ αὐτόν. Ὁπόταν ἐπρόκειτο νὰ διεξαγάγῃ σπουδαίαν τινα δίκην, προσεκάλει εἰς βοήθειαν τὸν βογιάρον Ματθαῖον, καὶ ὁ βογιάρος Ματθαῖος, θέτων καθαρὰν χεῖρα ἐπὶ στήθους καθαροῦ, ἔλεγεν: «Οὗτος ἔχει δίκαιον (ὄχι κατὰ τὸν τάδε νόμον τῆς τάδε ἐποχῆς), ἀλλὰ κατὰ τὴν συνείδησίν μου· ἐκεῖνος—ἄδικον, κατὰ τὴν συνείδησίν μου» καὶ ἡ συνείδησις αὐτοῦ ἦτο πάντοτε σύμφωνος πρὸς τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν συνείδησιν τοῦ ἡγεμόνος. Ἡ ὑπόθεσις διελύετο ἄνευ βραδύτητος· ὁ δικαιωθεὶς ἀνήγειρεν εἰς τὸν οὐρανὸν ἔνδακρυ ὄμμα εὐγνωμοσύνης, ἐδείκνυε διὰ τῆς χειρὸς τὸν ἀγαθὸν ἡγεμόνα καὶ τὸν ἀγαθὸν βογιάρον, ὁ δὲ ἔνοχος ἀπεχώρει εἰς τὰ πυκνὰ δάση, ἵνα κρύψῃ ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων τὴν καταισχύνην του.

Προσέτι δὲν δυνάμεθα νὰ παρασιωπήσωμεν ἀξιέπαινόν τινα συνήθειαν τοῦ βογιάρου Ματθαίου — συνήθειαν ἀξιομίμητον ἐν παντὶ καιρῷ καὶ Κράτει, καὶ κυρίως, καθ' ὁρισμένας ἑορτάς, παρέθετε μακροτάτας τραπέζας εἰς τὰς αἰθούσας του, κεκαλυμμένας ὑπὸ λευκοτάτων ὀθονῶν, καὶ ὁ βογιάρος, καθήμενος παρὰ τὸν ὑψηλὸν πυλῶνά του, προσεκάλει εἰς τὸ γεῦμα πάντας τοὺς διαβαίνοντας πένητας, (καὶ τοῦτο μοὶ ἐβεβαίωσαν πλεῖστοι γέροντες), ὅσους ἠδύνατο νὰ περιλάβῃ ὁ βογιαρικὸς οἶκος· εἶτα, ἀφοῦ συνεπληροῦτο ὁ ἀριθμός, ἐπέστρεφεν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ δεικνύων τὴν θέσιν ἑκάστου τῶν ξένων ἐκάθητο καὶ ὁ ἴδιος μεταξὺ αὐτῶν.

Ἐνταῦθα, ἐν αὐτοστιγμεὶ ἐφαίνοντο ἐπὶ τῶν τραπεζῶν ποτήρια καὶ τρυβλία, καὶ ὁ μυροβόλος ἀτμὸς τῶν θερμῶν ἐδεσμάτων, ὡς διαφανὴς νεφέλη, συνεστρέφετο ἄνω τῶν κεφαλῶν τῶν συνδαιτυμόνων.

Ἐν τούτοις ὁ οἰκοδεσπότης, αἰμύλως συνδιελέγετο μετὰ τῶν ξένων, ἐμάνθανε τὰς ἀνάγκας των, ἔδιδεν αὐτοῖς καλὰς συμβουλάς, τοῖς προέτεινεν ἐκδουλεύσεις, καὶ τέλος συνευθύμει μετ' αὐτῶν ὡς μετὰ φίλων.

Οὕτω κατὰ τοὺς ἀρχαίους, τοὺς πατριαρχικοὺς χρόνους, ὅτε ὁ ἀνθρώπινος αἰὼν δὲν ἦτο τοσούτῳ βραχύς, ὁ ὑπὸ σεβασμίων πολιῶν τριχῶν κοσμούμενος γέρων, ἐκορέννυτο τῶν ἐπιγείων ἀγαθῶν μετὰ τῆς πολυμελοῦς οἰκογενείας του — παρετήρει κύκλῳ περὶ ἑαυτόν, καὶ βλέπων ἐφ' ἑκάστου προσώπου, εἰς ἕκαστον βλέμμα, τὴν ζῶσαν ἀπεικόνισιν τῆς ἀγάπης καὶ χαρᾶς, ἠγάλλετο ἐνδομύχως.

Μετὰ τὸ γεῦμα, ἅπαντες οἱ ἄποροι ἀδελφοὶ πληρώσαντες οἴνου τὰ ποτήριά των, ἐκραύγαζον ἐν μιᾷ φωνῇ:

— Ἀγαθὲ βογιάρε καὶ πάτερ μας! πίνομεν εἰς ὑγείαν σου! Ὅσαι σταγόνες ὑπάρχουσιν εἰς τὰ ποτήριά μας, τόσας ἡμέρας νὰ ζήσῃς εὐτυχής!

Ἔπινον, καὶ δάκρυα εὐγνωμοσύνης ἔσταζον ἐπὶ τῆς λευκῆς ὀθόνης.

Τοιοῦτος ἦτο ὁ βογιάρος Ματθαῖος, πιστὸς ὑπηρέτης τοῦ ἡγεμόνος τσάρου καὶ πιστὸς φίλος τῆς ἀνθρωπότητος. Εἶχε διαβῆ ἤδη τὸ ἑξηκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του· τὸ αἷμα αὐτοῦ βραδέως ἤδη ἐκυκλοφόρει εἰς τὰς φλέβας του· οἱ ἐλαφροὶ παλμοὶ τῆς καρδίας του ἀνήγγελλον ἤδη αὐτῷ τὴν ἐπερχομένην τῆς ζωῆς ἑσπέραν καὶ τὴν προσέγγισιν τῆς νυκτός— ἀλλά, φοβεῖταί ποτε ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ τὸ πυκνὸν τοῦτο καὶ ἀδιάβατον σκότος, ἐνῷ ἀπόλλυνται αἱ ἡμέραι τοῦ ἀνθρώπου; Αὐτὸς θὰ φοβηθῇ τὸν στενὸν δρόμον, ἀφοῦ φέρῃ μεθ' ἑαυτοῦ τὴν ἀγαθὴν καρδίαν του, ἀφοῦ φέρῃ τὰς καλὰς πράξεις του; Προχωρεῖ ἄνευ τρόμου, ἀπολαύει τῶν τελευταίων ἀκτίνων τοῦ δύοντος ἡλίου, ἀτενίζει δι' ἠρέμου βλέμματος τὸ παρελθόν, καὶ μετὰ τῆς περιχαροῦς—καίτοι σκοτεινῆς—ἀλλ' οὐχ ἧττον περιχαροῦς ἐκείνης προαισθήσεως, φέρῃ τὸ βῆμα πρὸς τὸ ἄγνωστον ἐκεῖνο.

Ἡ ἀγάπη τοῦ λαοῦ, ἡ εὔνοια τοῦ ἡγεμόνος, ἦσαν ἡ ἀνταμοιβὴ τῶν ἀρετῶν τοῦ γέροντος βογιάρου, ἀλλ' ἡ κορωνὶς τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς χαρᾶς του ἦτο ἡ ἀγαπητὴ Ναθαλία, ἡ μονογενὴς θυγάτηρ του.

Πρὸ πολλοῦ ἤδη εἶχε κλαύσει τὴν μητέρα της, ἥτις ἐκοιμήθη τὸν αἰώνιον ὕπνον εἰς τὰς ἀγκάλας του· ἀλλ' αἱ κυπάρισσοι τῆς συζυγικῆς ἀγάπης ἀντικατεστάθησαν ὑπὸ τῶν ἀνθέων τῆς πατρικῆς στοργῆς — εἰς τὴν νεαρὰν Ναθαλίαν εἶδεν οὗτος νέαν εἰκόνα τῆς μεταστάσης, καὶ ἀντὶ πικρῶν δακρύων θλίψεως, ἡδέα δάκρυα τρυφερότητος ἀνέλαμψαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του.

Πλεῖστα ἄνθη ὑπάρχουσιν εἰς τοὺς ἀγρούς, εἰς τὰ δάση καὶ εἰς τοὺς λειμῶνας· ἀλλ' οὐδὲν ὁμοιάζει πρὸς τὸ ρόδον· τὸ ρόδον εἶνε ὡραιότερον πάντων· πλεῖστα ὑπῆρχον ἐν τῇ λευκολίθῳ Μόσχᾳ ὡραῖαι, διότι ἀνέκαθεν τὸ ρωσσικὸν Κράτος ἐλογίζετο ὡς κατοικητήριον τῶν ἐρασμίων καὶ ὡραίων γυναικῶν· οὐδεμία ὅμως ἠδύνατο νὰ συγκριθῇ διὰ τὴν ὡραιότητα πρὸς τὴν Ναθαλίαν — ἡ Ναθαλία ἦτο πασῶν χαριεστέρα.

Ἂς φαντασθῇ ὁ ἀναγνώστης λευκότητα ἰταλικοῦ μαρμάρου καὶ χιόνος τοῦ Καυκάσου· δὲν θὰ σχηματίσῃ ἔτι ἰδέαν περὶ τῆς λευκότητος τοῦ προσώπου της —καί, φανταζόμενος τὸ χρῶμα τῆς τοῦ Ζεφύρου ἐρωμένης, δὲν θὰ κατανοήσῃ ἔτι ἐντελῶς τὴν ἐρυθρότητα τῶν παρειῶν τῆς Ναθαλίας.

Φοβοῦμαι νὰ ἐξακολουθήσω τὴν σύγκρισιν μὴ προξενήσω πλῆξιν τῷ ἀναγνώστῃ, ἐπαναλαμβάνων γνωστά· διότι εἰς τὴν πολυτελῆ ἐποχήν μας ἀρκούντως ἐξηντλήθη ἡ ἀποθήκη τῶν ποιητικῶν εἰκόνων τῆς καλλονῆς, καὶ πολλοὶ συγγραφεῖς δάκνουσιν ἐξ ἀθυμίας τὸν κάλαμον αὐτῶν, ζητοῦντες, καὶ μὴ ἀνευρίσκοντες νέας.

Ἀρκεῖ ἡμῖν νὰ μάθωμεν τοῦτο, ὅτι καὶ οἱ εὐλαβέστεροι γέροντες, βλέποντες τὴν κόρην τοῦ βογιάρου εἰς τὴν λειτουργίαν, ἐλησμόνουν τὰς πρὸ τῶν εἰκόνων ὑποκλίσεις των καὶ αἱ περιπαθέστεραι μητέρες ἀνεγνώριζον τὴν ὑπεροχήν της πρὸ τῶν θυγατέρων των.

Ὁ Σωκράτης ἔλεγεν, ὅτι: «εἶα ἡ μορφὴ τοιάδε καὶ ἡ ψυχή». Ὀφείλομεν νὰ πιστεύσωμεν τοῦ Σωκράτους, πρῶτον, διότι ἦτο ἔμπειρος γλύπτης, — ἑπομένως ἐγνώριζε τὴν ἀληθῆ τοῦ σώματος καλλονήν — καὶ δεύτερον ἦτο σοφὸς ἢ φιλόσοφος — ἑπομένως ἐγίνωσκε καλῶς τὴν καλλονὴν τῆς ψυχῆς. Τοὐλάχιστον ἡ χαρίεσσα ἡμῶν Ναθαλία εἶχε καλλίστην ψυχήν, ἦτο τρυφερὰ ὡς τρυγών, ἀθῶα ὡς ἄγγελος, ἐρασμία ὡς ὁ Μάϊος· ἐν ἑνὶ λόγῳ, ἐκέκτητο ἁπάσας τὰς ἰδιότητας εὐηγμένης κόρης, καίτοι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην δὲν ἀνεγίνωσκον οὔτε τὸν Λόκκ περὶ ἀνατροφῆς, οὔτε τὸν Αἰμύλιον τοῦ Ρουσσώ — πρῶτον, διότι οἱ συγγραφεῖς οὗτοι οὔτε εἶχον γεννηθῆ ἔτι, δεύτερον δὲ καὶ διότι ὀλίγιστοι ἐγνώριζον γράμματα—δὲν ἀνεγίνωσκον καὶ ἀνέτρεφον τὰ τέκνα αὐτῶν ὡς ἡ φύσις ἀνατρέφει τὰ χόρτα καὶ τὰ ἄνθη, τουτέστιν, ἐπότιζον καὶ ἔτρεφον αὐτά, ἀφήνοντες πάντα τὰ λοιπὰ εἰς τὴν προαίρεσιν τῆς εἱμαρμένης· ἀλλ' ἡ εἱμαρμένη αὕτη ἦτο πρὸς αὐτοὺς εὐμενής, καὶ διὰ τὴν ἐμπιστοσύνην, ἣν εἶχον πρὸς τὴν παντοδυναμίαν αὐτῆς, ἀντήμειβεν αὐτοὺς πάντοτε σχεδὸν διὰ τέκνων ἀγαθῶν, παρηγορίας καὶ ὑποστηρίξεως εἰς τὸ γῆρας των.

Μέγας τις ψυχολόγος, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα, μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἐνθυμοῦμαι, εἶπεν, ὅτι ἡ περιγραφὴ τῶν καθημερινῶν ἀσκήσεων τοῦ ἀνθρώπου, εἶνε ἡ πιστοτέρα ἐξεικόνισις τῆς καρδίας του. Ἐγὼ τοὐλάχιστον οὕτω φρονῶ, καὶ μὲ τὴν ἄδειαν τῶν ἀγαπητῶν μοι ἀναγνωστῶν θὰ περιγράψω, πῶς ἡ Ναθαλία, ἡ κόρη τοῦ βογιάρου, διήρχετο τὸν καιρόν της ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς μέχρι τῆς δύσεως τοῦ λαμπροῦ ἡλίου. Μόλις αἱ πρῶται ἀκτῖνες τοῦ μεγαλοπρεποῦς τούτου φωστῆρος ἀνεφαίνοντο ὄπισθεν τῆς πρωϊνῆς νεφέλης διαχέουσαι ἐπὶ τῆς ἠρέμου γῆς πυκνὸν ἀπρόσψαυτον χρυσόν, ἡ ὡραία μας ἐξύπνα, ἤνοιγε τοὺς μαύρους ὀφθαλμούς της καὶ σταυροκοπουμένη διὰ τῆς μέχρι ἀγκῶνος γυμνῆς λευκῆς χειρός της, ἠγείρετο, ἐνεδύετο λεπτὴν μεταξίνην ἐσθῆτα καὶ μὲ λελυμένην ὑπόξανθον κόμην ἐπλησίαζε πρὸς τὸ στρογγύλον παράθυρον τοῦ ὑψηλοῦ πύργου της ἵνα παρατηρήσῃ τὴν ὡ-

ραίαν εἰκόνα τῆς ζωογονουμένης φύσεως —νὰ παρατηρήσῃ τὴν χρυσοκόρυφον Μόσχαν, ἐξ ἧς ἡ κυανόφωτος ἡμέρα ἀφῄρει τὸν ὁμιχλώδη τῆς νυκτὸς πέπλον, καὶ ἥτις, ὡς γιγαντιαῖόν τι πτηνόν, ἀφυπνισθὲν ἐκ τῆς φωνῆς τῆς πρωΐας, εἰς τὴν πνοὴν λεπτοῦ ἀνέμου, ἀπετείνασε τὴν ἐπὶ τῶν πτερύγων του λαμποκοποῦσαν δρόσον — νὰ ἴδῃ τὰ περίχωρα τῆς Μόσχας, τὸ σκοτεινόν, πυκνὸν καὶ δυσθεώρητον ἄλσος τῆς Μαρίας, ὅπερ ὡς σταχτόχρους βοστρυχώδης καπνὸς ἐξηφανίζετο ἐν ἀπεράντῳ ἀποστάσει, ἐν ᾧ διαιτῶντο ἅπαντα τὰ ἄγρια θηρία τῆς ἄρκτου καὶ ἔνθα ὁ φρικώδης βρυχηθμός των ἀπέπνιγε τὴν μελῳδίαν τῶν κελαδούντων πτηνῶν.

Ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους ἐφαίνοντο εἰς τὸ βλέμμα τῆς Ναθαλίας οἱ ἀπαστράπτοντες ἑλιγμοὶ τοῦ φερωνύμου τῆς Μόσχας ποταμοῦ, οἱ θάλλοντες ἀγροὶ καὶ τὰ καπνίζοντα χωρία, ὁπόθεν οἱ χωρικοὶ μετὰ φαιδρῶν ᾀσμάτων ἀπήρχοντο εἰς τὴν ἐργασίαν των — χωρικοί, οἵτινες καὶ μέχρι σήμερον οὐδόλως μετεβλήθησαν, φέρουσι τὸ αὐτὸ ἔνδυμα, οὕτω ζῶσι καὶ ἐργάζονται, ὡς ἔζων ποτὲ καὶ εἰργάζοντο, καὶ ἐν μέσῳ τοσούτων μεταβολῶν καὶ ἀλλοιώσεων παρουσιάζουσιν ἔτι ἡμῖν τὸν ἀληθῆ ρωσσικὸν τύπον.

Ἡ Ναθαλία ἐθεᾶτο ἐρειδομένη ἐπὶ τοῦ παραθύρου καὶ ᾐσθάνετο ἤρεμον χαρὰν ἐν τῇ καρδίᾳ της· ἠγνόει νὰ ἐκθειάσῃ εὐγλώττως τὴν φύσιν, ἠγνόει νὰ ἐντρυφήσῃ· ἐσίγα καὶ ἐσκέπτετο : πόσον εἶνε ὡραία ἡ λευκόλιθος Μόσχα ! πόσον ὡραῖα εἶνε τὰ περίχωρά της ! Ἀλλὰ δὲν ἐσκέπτετο ἡ Ναθαλία ὅτι, ἐν τῇ πρωϊνῇ περιβολῇ της, ὑπερεῖχε παντὸς κατὰ τὴν ὡραιότητα. Τὸ νεανικὸν αἷμα θερμανθὲν ἐκ τῶν ὀνείρων τῆς νυκτὸς ἔβαψε τὰς δροσερὰς παρειάς της διὰ πορφυροῦ ἐρυθήματος· αἱ ἡλιακαὶ ἀκτῖνες ἔπαιζον ἐπὶ τοῦ λευκοῦ αὐτῆς προσώπου καὶ διαπερῶσαι τὰς μελανὰς πτιλώδεις βλεφαρίδας της ἔλαμπον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της πλειότερον ἢ ὁ χρυσός. Ἡ κόμη της, ὡς καφφέχρουν ὁλοσηρικόν, ἔπιπτεν ἐπὶ τῶν ὤμων καὶ τοῦ ἡμιηνεῳγμένου στήθους· ἀλλὰ ταχέως ἡ χαρίεσσα σεμνότης, αἰδουμένη καὶ αὐτὸν τὸν ἥλιον, καὶ αὐτὸν τὸν ἄνεμον καὶ αὐτοὺς τοὺς ἀφώνους τοίχους, ἐκάλυψεν αὐτὸ διὰ λεπτῆς καλύπτρας. Εἶτα ἀφύπνισε τὴν τροφὸν αὐτῆς, τὴν πιστὴν τῆς μακαρίτιδος μητρός της ὑπηρέτριαν.

— Σήκω, μαμά ! ἔλεγεν ἡ Ναθαλία, τώρα θὰ σημάνῃ ἡ λειτουργία.

Ἡ μαμὰ ἠγείρετο, ἐνεδύετο, ἀπεκάλει τὴν δεσποινίδα της «πρωϊνὸ πουλάκι», ἔλουεν αὐτὴν μὲ «νερὸ τῆς βρύσης», ἐκτένιζε τὴν μακρὰν κόμην της διὰ λευκοῦ ὀστεΐνου κτενίου, ἔπλεκεν αὐτὴν εἰς κρώβυλον καὶ ἐκόσμει τὴν κεφαλὴν τῆς χαριτωμένης μας διὰ ταινίας μαργαριτοφόρου.

Τοιουτοτρόπως ἐστολισμένη, ἀνέμενε τὸ σήμαντρον, καὶ ἀσφαλίζουσα διὰ κλείθρου τὸν θάλαμόν της, ἵνα μὴ ἐν τῇ ἀπουσίᾳ της κρυφθῇ ἐν αὐτῷ κακοποιός τις, ἐπορεύετο εἰς τὴν λειτουργίαν.

— Καθ' ἑκάστην ; ἐρωτᾷ ἴσως ὁ ἀναγνώστης.

— Βεβαίως, τοιαύτη ὑπῆρχε τότε συνήθεια, καὶ μόνον τυφῶν τις ἐν ὥρᾳ χειμῶνος καὶ ραγδαία κατὰ τὸ θέρος βροχὴ μετὰ βροβόρου, ἠδύναντο νὰ ἐμποδίσωσι τὴν ὡραίαν κόρην νὰ ἐκπληρώσῃ τὸ εὐσεβὲς αὐτῆς καθῆκον.

Ἱσταμένη πάντοτε εἰς γωνίαν τινὰ ἡ Ναθαλία προσηύχετο μετὰ ζήλου, καὶ ἐν τούτοις ὑπὸ τὰς ὀφρῦς της ἔβλεπε δεξιὰ καὶ ἀριστερά.

Τότε δὲν ὑπῆρχον οὔτε λέσχαι οὔτε μετημφιεσμένων χοροί, ὅπου πηγαίνουσι σήμερον διὰ νὰ παρατηρήσουν καὶ νὰ παρατηρηθοῦν : ποῦ ἀλλοῦ λοιπὸν ἠδύνατο τότε ἡ περίεργος κόρη νὰ ἴδῃ ἀνθρώπους ;

Μετὰ τὴν ἀπόλυσιν ἡ Ναθαλία διένεμε καπίκιά τινα εἰς τοὺς πτωχοὺς καὶ ἤρχετο πρὸς τὸν γεννήτορά της μὲ τρυφερὰν στοργὴν ἵν' ἀσπασθῇ τὴν χεῖρά του.

Ὁ γέρων ἔκλαιεν ἀπὸ χαράν, βλέπων ὅτι ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ καθίσταται ὁσημέραι ὡραιοτέρα καὶ χαριεστέρα, καὶ ἠγνόει πῶς νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Θεὸν διὰ τὸ τόσον ἀνεκτίμητον δῶρον, διὰ τὸ κειμήλιον τοῦτο.

Ἡ Ναθαλία ἐκάθητο παρ' αὐτὸν ἢ νὰ ράψῃ ἢ νὰ κεντήσῃ, ἢ νὰ πλέξῃ τρίχαπτον, ἢ νὰ στρίψῃ μέταξαν, ἢ νὰ ὁρμαθιάσῃ μαργαρίτας. Ὁ τρυφερὸς γονεὺς ἤθελε νὰ παρατηρήσῃ τὴν ἐργασίαν της καὶ ἐθεώρει αὐτὴν τὴν ἰδίαν καὶ ἐνετρύφα δι' ἀφώνου στοργῆς.

Ἀναγνῶστα, γινώσκεις ἐξ ἰδίας πείρας τὰ πατρικὰ αἰσθήματα ; Ἂν ὄχι, ἀναμνήσθητι κἂν πόσον ἐνετρύφων οἱ ὀφθαλμοί σου θεωροῦντες τὸ ποικιλόστικτον καρυόφυλλον ἢ τὸν λευκότατον ἰασμον, ἅτινα ἐφύτευσεν ἡ χείρ σου· μεθ' ὁπόσης ἡδονῆς παρετήρεις τὰ χρώματα καὶ τὰς σκιάς των καὶ πόσον ἔχαιρες μὲ τὴν ἰδέαν : «Τοῦτο εἶνε ἰδικόν μου ἄνθος· τὸ ἐφύτευσα ἐγὼ καὶ ἀνεπτύχθη !» Ἐνθυμήθητι ὅτι ὁ πατήρ, ἔτι εὐθυμώτερον θεωρεῖ τὴν προσφιλῆ του θυγατέρα καὶ εὐθυμώτερον σκέπτεται : «Εἶνε ἰδική μου !»

Μετὰ τὸ ρωσσικόν, τὸ ἄφθονον γεῦμα, ὁ βογιάρος Ματθαῖος κατεκλίνετο ἵν' ἀναπαυθῇ, τὴν δὲ θυγατέρα μετὰ τῆς τροφοῦ ἀπέστελεν εἰς τὸν κῆπον ἢ εἰς τὸν μέγαν χλοερὸν λειμῶνα, ὅπου σήμερον ὑψοῦται ἡ Ὡραία Πύλη μετὰ τῆς σαλπιζούσης δόξης.

Ἡ Ναθαλία ἔδρεπεν ἄνθη, ἠρέσκετο παρατηροῦσα τὰς ἱπταμένας χρυσαλλίδας, ἀνέπνεε τὴν εὐωδίαν τοῦ χόρτου, ἐπέστρεφεν εἰς τὴν οἰκίαν ἥσυχος καὶ φαιδρὰ καὶ ἀνελάμβανεν αὖθις τὸ ἐργόχειρόν της.

Ἐπήρχετο ἡ ἑσπέρα — νέος περίπατος, νέα εὐχαρίστησις· ἐνίοτε νεαραὶ φίλαι ἤρχοντο νὰ συμμερισθῶσι μετ' αὐτῆς ὡρῶν τινων δροσερότητα καὶ συνδιαλεχθῶσι περὶ παντός.

Αὐτὸς οὗτος ὁ ἀγαθὸς βογιάρος Ματθαῖος παρεκάθητο καὶ συνδιελέγετο μετ' αὐτῶν ὁπόταν αἱ δημόσιαι καὶ ἰδιωτικαὶ ἐνίοτε ἀσχολίαι δὲν ἀπησχόλουν αὐτόν. Ἡ πολιὰ αὐτοῦ γενειὰς δὲν ἐφόβιζε τὰς περικαλλεῖς νεάνιδας· κατεῖχε τὸν τρόπον νὰ τὰς διασκεδάζῃ καὶ διηγεῖτο αὐταῖς συμβεβηκότα τοῦ εὐσεβοῦς πρίγκηπος Βλαδημίρου καὶ τῶν κραταιῶν ἡρώων τῆς Ρωσσίας.

Κατὰ τὸν χειμῶνα, ὁπότε ὁ καιρὸς δὲν ἐπέτρεπεν αὐτῇ νὰ περιπατήσῃ οὔτε ἐν τῷ κήπῳ οὔτε εἰς τὸ πεδίον, ἡ Ναθαλία περιήλαυνεν ἀνὰ τὴν πόλιν ἐπὶ ἐλκύθρου καὶ ἐπορεύετο εἰς ἑσπερινὰς συναναστροφά, ἀπαρτιζομένας ἀποκλειστικῶς ἐκ παρθένων, διεσκέδαζε καὶ ἠθύμει καὶ διὰ τοῦ ἀθωοτέρου τρόπου συνέτεμε τὸν καιρόν.

Ἐκεῖ αἱ τροφοὶ ἐπενόουν διὰ τὰς δεσποινίδας των διαφόρους διασκεδάσεις : ἔπαιζον τὴν *τυφλομυῖαν*, ἐκρύπτοντο, ἔμελπον ᾄσματα, ἐμειρακεύοντο, χωρὶς νὰ διαταράξωσι τὴν εὐκοσμίαν καὶ ἐγέλων ἄνευ ψόγου, οὕτως ὥστε ἡ σεμνοπρεπὴς καὶ ἁγνὴ Δρυϊὰς ἠδύνατο πάντοτε νὰ παρίσταται εἰς τὰς ἑσπερίδας ταύτας.

Τὸ βαθὺ μεσονύκτιον ἀπεχώριζε τὰς παρθένους καὶ ἡ περικαλλὴς Ναθαλία εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ σκότους ἀπήλαυεν ἡσύχου ὕπνου, οὕτινος ἀπολαύει πάντοτε ἡ ἡβῶσα ἀθωότης.

Ἔπεται συνέχεια.

[Κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ ρωσσικοῦ *Α. Γ. Κωνσταντινίδου*].

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ *Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα*, κατὰ πᾶσαν ἐποχήν, ὑπολογιζομένης τῆς ἐτησίας συνδρομῆς εἰς 104 φύλλα.

Τόμοι «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν Α', Β' καὶ Γ' δεδεμένοι στερεώτατα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν.

Ἐπίσης φύλλα τῶν *Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων* τοῦ Α' καὶ Β' τόμου πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, καὶ τοῦ Γ' πρὸς λεπτὰ 10.

Τὰ ἐσχάτως ἐκδοθέντα ἓξ τεύχη τοῦ

ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΥ ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΗΣ

τοῦ **A. Lutaud**

τροποποιηθέντος συμφώνως τῇ Ἑλλην. Νομοθεσίᾳ ὑπὸ τοῦ ἐν τῷ Ἐθν. Πανεπιστημίῳ ὑφηγητοῦ τῆς Ἰατροδικαστικῆς κ. *Α. Δ. Καλλιβωκᾶ*, πωλοῦνται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν ἀντὶ **λεπτῶν 50** ἕκαστον, ταῖς ἐπαρχίαις δὲ καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἀποστέλλονται **ἀντὶ λ. 60.**

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΜΕΤΑ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΟΣ

Συνδρομὴ ἐτησία καὶ προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις :

Ἐν Ἑλλάδι δρ. 10. Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 12.

ΕΞΕΔΟΘΗ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

εἰς ἴδιον τεῦχος ἐκ σελίδων 400

καὶ πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ ἡμῶν ἀντὶ δραχμῶν 2.

Ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν πωλοῦνται διάφορα

ΝΕΩΤΑΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Ἑλληνικὰ καὶ Γαλλικά.

Τυπογραφεῖον **Κορίννης**, *ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.*